

BU SAYIDA:

SOSYOLOJİ
YAZILARI
SAYFA 4

PANDEMİ
VE
TOPLUM
SAYFA 18

SİNEMA
VE
SOSYOLOJİ
SAYFA 22

MEZUNLARIMIZIN
KARİYER
YOLCULUKLARI
SAYFA 25

BÜLTEN

BARTIN ÜNİVERSİTESİ SOSYOLOJİ BÖLÜMÜ ÖĞRENCİ BÜLTENİ

Sosyoloji Yazıları

Tuana Cörüt - Beden Dismorfik ve Sosyal Medya
Nazmiye Kırık - İktidar ve Mimarî / Panoptikon
Ayşegül Yetgin - Nefret Söylemi ve Sosyal Medya

Pandemi ve Toplum

Ayşegül Yetgin - Koronavirüs ve Medya
Ahmet Hakan İnce - Pandemi ve Toplum
Kübra Ağdaş - Pandemi ve Medya İlişkisi

Sinema ve Sosyoloji

Rojda Berivan Karahan - "The Play, Bu Biziz"
Esra Yavuz - Toplumsal Bellek ve Sinema

Kitap Analizi

Nazmiye Kırık - Otomatik Portakal

Toplumsal Bilinç

Kardelen Atabey - Doğal Kaynak ve Çevre

Sosyolojik Kavramlar

Karikatür-Bulmaca

Burak Taha Okçu - Bulmaca
Onur Yılmaz - Karikatürler ve Çizimler

Mezunlarımızın Kariyer Yolculuğu

Ahmet Abalı - Yol Hikâyem ve Heybem
Ali Polat

Edebiyat

Tuana Cörüt - Şiir
İrem Uygur - Virginia Woolf ve İntihar Mektubu
Meral Şahin - Şiir

Rojda Berivan Karahan-Fazla Tevazunun Yorgunluğu

Sosyolojik Düşüncenin Öncüleri

Kardelen Atabey - Max Weber'i Okumak
Ali Karaman - Cooper'in Kısa Yaşam Öyküsü

Sosyoloji Kulübü

Sosyal Medyada Sosyoloji

BÜLTEN HAKKINDA

YAYIN KURULU

Arş. Gör. Emine Akçelik
Ali Polat
Esra Yavuz
Kadriye Gülün
Kübra Ağdaş
Furkan Akbaş

YAYIN ARALIĞI

Yılda iki kez

İLETİŞİM

bartinsosyolojibolumu@gmail.com

Web

<https://sosyoloji.bartın.edu.tr>

Instagram

https://www.instagram.com/bu_sosyoloji/

Twitter

<https://twitter.com/BUSosyoloji>

Facebook

<https://www.facebook.com/BUsosyoloji>

Başlarken...

"Bartın Üniversitesi Sosyoloji Bölümü Öğrenci Bülteni" ilk sayısına nihayet kavuştu. Bu ilk sayının biraz tereddütlü, kesintili ama sonu güzel bir hikayesi var.

Geçtiğimiz yıl, henüz salgın hayatımıza girmeden evvel, bölüm öğrencilerinin farklı bir şeyler yapma arayışına karşılık bülten çıkarmalarını teklif etmişim. Ancak birkaç girişken öğrenci dışında bülten fikrine ilgi gösteren olmamıştı. Öğrencileri harekete geçirmek için o birkaç kişiyle açıkçası epey uğraştık. Biraz sürüncemeden sonra nihayet bir ekip oluşturuldu ve ekip tam yola koyulmuştu ki bu kez de pandemi çıktı ortaya. Bülten işi öylece kaldı... Sonrası uzaktan eğitim. Ancak uzaktan eğitimin bizi, yani hocalarla öğrencileri ve öğrencileri de kendi aralarında yakınlaştıran bir etkisi oldu bana göre. Sosyal medya ortamından iletişim kurmanın getirisi, ortamın doğası gereği samimiyet oldu. Ders dışı saatlerde daha çok görüştük, sohbet ettik, birbirimizi biraz daha tanıdık. İşte bu süreçte, sanıyorum bu yoğun iletişimin etkisiyle bülten hızlı bir şekilde toparlandı. Doğrusu ben de şaşırdım. Öğrencilerimin kendilerine güvendiklerinde ne kadar iyi işler yapabildiğini görmüş oldum, kendileriyle gurur duyuyorum...

Öğrenci bülteni diyoruz ama, şu an başka bir üniversitede görevli, bölüm araştırma görevlisi arkadaşımız Emine Akçelik'in emek ve çabası olmasaydı belki de bu dergi şimdi karşınızda olamazdı. Kendisine "dışardan" verdiği destek için tüm bölüm adına müteşekkirim.

İlk sayıya emeği geçen, katkı sunan mezun ve hali hazırdaki öğrencilerimize teşekkür ediyorum. Bizi bu tür ekip çalışmaları eminim daha yakın hale getirecek.

Harekete geçmek için ilk sayının ortaya çıkmasını bekleyen önemli sayıda öğrencimiz olduğunu da biliyorum. Bundan böyle sizlerin de katkısını bekliyoruz...

Bu bültenin bölüm var oldukça devam etmesi tek temennim. İlk sayıyı ben çok beğendim, umarım sizler de beğenirsiniz. Bundan sonrasının çok daha iyi olacağına da kuşum yok.

İyi okumalar,

Doç. Dr. Birgül KOÇAK OKSEV
Bölüm Başkanı

İÇİNDEKİLER

Bülten Hakkında	1
Bölüm Başkanı'ndan	2
Sosyoloji Yazıları: Beden Dismorfik ve Sosyal Medya/Tuana Cörüt	4
Sosyoloji Yazıları: İktidar Ve Mimari-Panoptikon/Nazmiye Kırık	5
Sosyoloji Yazıları: Nefret Söylemi ve Sosyal Medya/Ayşegül Yetgin	8
Edebiyat: Şiir/Tuana Cörüt	9
Edebiyat: Virginia Woolf ve İntihar Mektubu	10
Edebiyat: Şiir/Meral Şahin	13
Edebiyat: Fazla Tevazunun Yorgunluğu/Rojda Berivan Karahan	14
Sosyolojik Kavramlar	15
Karikatür-Bulmaca: Bulmaca/Burak Taha Okçu	16
Karikatür-Bulmaca: Karikatür/Onur Yılmaz	17
Pandemi ve Toplum: Koronavirüs (Covid-19) ve Medya/Ayşegül Yetgin	18
Pandemi ve Toplum: Pandemi ve Toplum/Ahmet Hakan İnce	19
Pandemi ve Toplum: Pandemi ve Medya İlişkisi/Kübra Ağdaş	20
Sinema ve Sosyoloji: "The Play, Bu Biziz"/Rojda Berivan Karahan	22
Sinema ve Sosyoloji: Toplumsal Bellek ve Sinema/Esra Yavuz	24
Mezunlarımızın Kariyer Yolculuğu: Yol Hikayem ve Heybem/Ahmet Abalı	25
Mezunlarımızın Kariyer Yolculuğu: Ali Polat	27
Kitap Analizi: Otomatik Portakal-Anthony Burgess/Nazmiye Kırık	28
Sosyolojik Düşüncenin Öncüleri: Max Weber'i Okumak/Kardelen Atabey	30
Sosyolojik Düşüncenin Öncüleri: Cooper'ın Kısa Yaşam Öyküsü/Ali Karaman	31
Toplumsal Bilinç: Doğal Kaynak Tüketimi ve Çevre/Kardelen Atabey	32
Sosyal Medyada Sosyoloji	33
Sosyoloji Kulübü	34

BEDEN DİSMORFİK VE SOSYAL MEDYA

Günümüzün güzellik algısı, çoğumuzun da inkar edemeyeceği gibi belli kalıp ve modeller ile sınırlandırılmıştır. Beden dismorfik rahatsızlığı, daha çok bilinen adıyla 'estetik hastalığı', dayatılan bu güzellik algılarının doğuracağı ve tetikleyeceği bir hastalık olma ihtimalini de arttırıyor. Peki tam olarak nedir beden dismorfik hastalığı?

Beden dismorfik hastalığı, bir kusur olsun veya olmasın, kişinin dış görüntüsüyle aşırı derecede uğraşmasından, düşünmesinden ve bunun sonucunda estetik operasyonlara yönelmesinden meydana gelen bir psikolojik rahatsızlıktır. Klinik özellikleri genel olarak bireyde kendini belli eder. Utanç duygusunun arkasına saklanma, bedeninde hoşlanmadığı bir bölgeyi veya uzvu kapatma, kamufle etme gereksinimi duyma gibi öne çıkan belirtilerle birlikte kendini gösterir. Bu rahatsızlığın tedavisinde bilişsel davranışçı terapi ve rahatsızlığın boyutuna göre antideprasana kadar uzanan bir ilaç tedavisi bulunmaktadır. Genel tanımı bu şekilde yapılabilecek olan bu rahatsızlığın, maalesef toplum üzerindeki etkisinin oranı göz ardı edilemeyecek derecede fazladır. Özellikle genç yetişkinlerde bu sayı göze çarpacak kadar artmaktadır.

Sosyal medya ve sosyal medyada öne çıkan bireylerin 'kusursuz güzellik', 'olması gereken' yahut 'olduğu zaman daha güzel ve biçimli şekilde gözükecek olan' güzellik kalıplarını bize şatafatlı bir şekilde sunduğu, kaba tabirle de dile getirecek olursak dayattığı ve işlediği bir gerçektir. Bugün sosyal medyayı sayısız insan kullanmaktadır. Bu sayısız insanın içinde, kuşku götürmez ki dış görünüşüyle barışmış, çoğunun 'kusur' olarak nitelendireceği kalıpları aşmış, bedenini olduğu gibi kabullenmiş ve sevmiş pek çok insan bulunmaktadır. Böyle sıfatlandırdığımız insanlar için, beden dismorfik rahatsızlığına yakalanmak düşük olsa da, yine kuşku götürmez ki özgüveni düşük, dış görünüşüne kusur bulmaya meyilli ve belirli kalıplara girmeyi tercih edecek, kendini o kalıplara göre şekillendirmek isteyen insanlar da bulunmaktadır. Bu insanların beden dismorfik rahatsızlığına yakalanma ve kendini estetik camiasının göbeğinde bulma ihtimali çok daha yüksektir. Yalnız sadece bununla sınırlandırmak doğru olmayabilir.

Sosyal medya bugün hemen herkesin elinin altında olduğu için, insanlara yavaş yavaş tek tip bir güzellik algısını aşılacaktır. Bu da, beden dismorfikliğe yakalanma ve tek tip güzellik algısına tutunma ihtimalini arttırmaktadır. Geçmişe biraz dönecek olduğumuzda, her dönemin bir modası olduğunu görürüz ve kadınlar baskın olmak üzere her dönemin kendini belli eden bir modası vardır. Saçından kaşına, şapkasından takısına, ayakkabısından paltosuna kadar her dönem kendini yansıttığı bu nesnelere belli eder. Ancak sosyal medya hayatımıza girdiğinden beri, yüz güzelliği ve beden güzelliği 'moda' haline gelmiştir. Bu sıfatlandırma ne kadar doğru, ne kadar yanlış tartışmaya açıktır. Kusursuz vücut ve zayıflama isteği insanları anoreksiyaya ittiği gibi, kusursuz bir yüz ve beden isteği de insanları estetikten beden dismorfikliğe itmektedir.

Yaşadığımız bu dönemin içinde, insanların dış görünüşlerine kusur bulmak konusunda çok acımasızca davrandığı, aynı acımasızlığı kişisel gelişimlerdeki eksikliklere göstermedikleri ve sayısız standart güzellik kalıpları ile bakış açılarını sınırlandırdıklarını söyleyebiliriz. Bu sınırlandırmalar, standartlaşmış güzellik algısı ve sosyal medyanın etkisi, beden dismorfik rahatsızlığının etkisini arttırmakta, kişileri buna itmekte ve tetiklemektedir.

Daha faydalı bir şekilde kullanılacağına, içten içe hepimizin inandığı sosyal medyanın üzerimizdeki en kuvvetli etkisi güzellik algısı olmamalıdır. Sayısız kadar insan bu rahatsızlığı kabul etmemekte, farkında olmamakta ya da farkındalığına çözüm aramamaktadır.

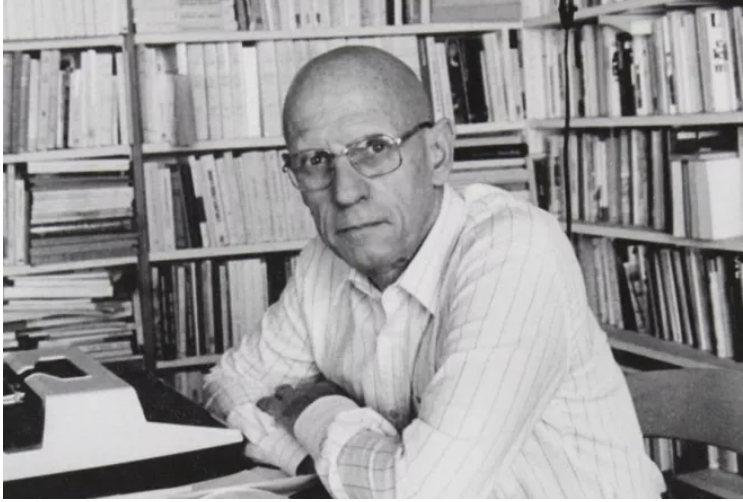
TUANA CÖRÜT
BARTIN SOSYOLOJİ
3. SINIF ÖĞRENCİSİ

İKTİDAR VE MİMARÎ / PANOPTİKON

Merhaba değerli okuyucular,

Bu yazıda iktidar ile mimari arasındaki ilişkiden, iktidarın birey üzerinde kurduğu denetim sisteminden, Panoptikon'un ne olduğundan vb. konulardan bahsedeceğim.

İktidar statik bir baskı aracı olmaktan çok yaşamın tüm veçhelerini kapsayan güçlerin kesintisiz mücadelesidir. İktidar her yerdedir, her yerde üremekte ve üretilmektedir. İktidarın her yerdeliği, bedenlere dahi nüfuz ederek kendi bilgisini oluşturmuş ve bu bilgi toplumu normalleştirme yoluyla anormal olanları ötekileştirmiştir.

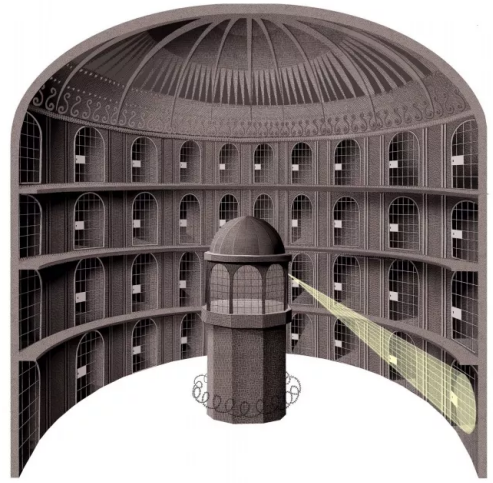

Bu yazımda Michel Foucault bize eşlik edecek. Foucault, 20. yy'ın temel sorununu "iktidar aşırılığı" olarak teşhis etmiş ve iktidarı siyasi analizinin merkezine yerleştirmiştir. Foucault'ya göre iktidar kurumlar aracılığı ile işler ama kurumlardan doğmaz.

Foucault'nun düşüncesine göre iktidarı sağlam bir zemine oturtan şey sıkı bir denetimdir. Foucault'nun çalışmalarında mekân hep ön planda olmuştur. Foucault, çevrenin insan davranışlarını belirlediğini savunmaktadır.

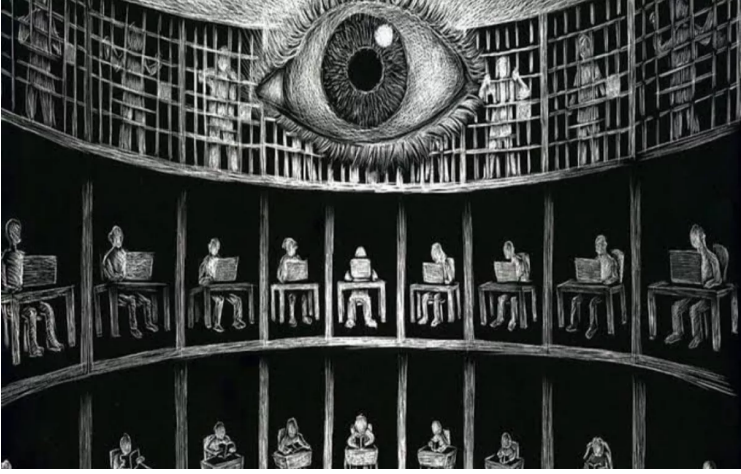
Foucault, 18. yy'dan sonra mimarlığın siyasallaştığını söylemektedir. Tabii ki siyasetin mimariye yansımaları 18.yy'dan daha öncesine dayanmaktadır ama 18.yy'dan itibaren yoğunlaşmıştır. Batı mimarisi ya da doğu mimarisine bakıldığında, her ikisi de ihtişam içermektedir. Bu mimari yapılar "biz ne kadar büyük ve önemliyiz" söyleminin mimariye yansımalarıdır. Görüldüğü üzere siyaset mimariye yansımaları durumdadır. İktidar mimari üzerinden de gizli bir kontrol ve denetim girişimi içerisindedir. Mimari iktidardan bağımsız değildir.

Foucault'ya göre mimarların iktidar ile kurduğu ilişki doktorlar, gardiyanlar, rahipler, hakimler ve ruh hekimlerine göre farklıdır. Akıl hastaları akıl hastanelerine tedavi edilmek ya da suçlular hapisaneyeye ıslah edilmek için kapatılmaz. Modern dünyanın akıl hastanelerinin ya da hapisanelerinin amacı insanları topluma kazandırmak değil sadece toplumun imajını zedeleyen bireyleri toplumdan uzaklaştırmaktır. Doktorlar, gardiyanlar, rahipler, hakimler ve ruh hekimleri iktidarın somutlaşmış halidir. Ama modern dünyanın mimarları bilinçli olarak ya da olmayarak iktidarın varlığını meşrulaştırmaktadır.

Panoptikon' kavramı üzerinde durmak istiyorum. Panoptikon nedir?

Panoptikon, İngiliz filozof ve toplum kuramcısı Jeremy Bentham'ın 1785 yılında tasarlamış olduğu hapisane modelidir. Halka biçiminde bir binadır, ortasında bir avlu ve avlunun ortasında bir kule vardır. Halka hem içeriye hem dışarıya bakan hücrelere bölünmüştür. Bu küçük hücrelerin her birinde, kurumun hedefine uygun olarak, yazı yazmayı öğrenen bir çocuk, çalışan bir işçi, ıslah edilen bir mahkum, deliliği tedavi edilen bir deli vardır. Merkezi kulede bir gözetmen vardır ve bireyin yaptığı her şey gözetmenin bakışına açıktır. Gözetmen her şeyi görebilir ama onu kimse göremez. Panoptikon aslında toplum ve iktidarın ütopyasıdır. Bentham'ın yaklaşımına göre gözlemlenen her yanlış davranışının ceza getireceğini bilen, ama davranışlarının aslında ne zaman gözlemlendiğini bilmeyen insanın, her zaman izleniyormuşçasına davranmaktan başka seçeneği yoktur. İnsan, 24 saat gözetlendiğini düşünerek kendi davranışlarını sınırlandırmak zorunda kalır. Panoptikon, gözetlenme ihtimaline karşı insanlara salınan bir korkudur aslında.

Bentham, Panoptikon'u "üst aklın, gücü elde etmesinin yeni modeli" olarak ifade etmiştir. Panoptikon, iktidarı anonim hale getirir ve otomatikleştirir, zira kimin iktidar uyguladığının önemi yoktur. Önemli olan sürekli gözetim ilkesinin ve görünürlük durumunun yaratılmasıdır. Böylece disiplin için zor kullanmaya gerek kalmaz. Disipline uymak gönüllü hale gelir. Birey otokontrol mekanizması ile nereden geldiğini bilmediği iktidara karşı sürekli olarak kendini gözetler. Panoptizm, toplumun karakteristik özelliklerindedir. Kişisel ve sürekli gözetim biçimi altında, denetim; cezalandırma ve ödüllendirme biçimi altında, ıslah etme, bireylere uygulanan iktidar biçimidir.

Foucault'nun iktidar anlayışının temelinde Panoptikon sisteminde bulunan öz-denetim yatar. Panoptikon aracılığı ile iktidarın kontrol mekanizmalarına dikkat çekmektedir.

Foucault, iktidarın üretildiği kurumları (hapishane, okul, hastane, fabrika.../modern kapatma kurumları) Panoptikon metaforu ile betimler. Mimari tasarımı olan Panoptikon'da esas olan sürekli gözetlenebilirlik ilkesidir. Sürekli gözetlendiğini düşünen insanlar kendi davranışlarını normallik çerçevesi ile sınırlamaya başlarlar. İktidar baskıya gerek duymadan özneler üretir ve kendi sürekliliğini sağlar. Bu kurumlarda iktidar bilimsel söylemler eşliğinde anormalliğin (deliliğin, hastalığın, suçun vb.) tanımlanması üzerine kurulur.

Foucault'ya göre Panoptikon, mimari bir yapıyı ifade etmekten öte, bir sistemin mantığını ve toplumsal denetime yönelik işleyiş mekanizmalarını ortaya koyar. Bu, toplumu dönüştüren ve bireyleri sürekli gözetim altında tutan disiplinel bir mekanizmadır.

Foucault, Panoptikon'u bireylerin bazı kurallara göre şekillendirilmesi biçimi altında bireylere uygulanan bir iktidar biçimi olarak görmektedir. Tüm toplumu kapsayacak şekilde kendini gösteren ve gözetim/denetim/ıslahatın oluşan üçlü yapı, günümüz toplumunda da geçerli olan iktidar ilişkilerinin temel boyutunu oluşturur.

Panoptikon metaforunu günlük hayattaki çoğu şeyde görebiliriz.

Toplumlarda denetimi sağlayan araçlara örnek verecek olursak; teknolojik araçlar, internet, sosyal medya, kamera ve mobese vb... Kameralar insanları sürekli gözetleyerek yasa dışı hareket etmelerini engeller. Sokakta her an izlendiğini düşünen insan davranışlarını sınırlandırır. Böylece iktidar bireyi kolaylıkla kontrol altında tutar. Gözlemlendiğinin farkında olan birey iktidarın çizdiği davranış kalıbına hapseder kendini. Bunun sonucunda toplumda tek tiplik oluşur. Birey artık otomatik işleyen bir robot ya da makinedir. Birey, cezalandırılma korkusu ile toplum ve iktidarın istediği gibi davranış sergiler.

Foucault bunu "dinamik normalleştirme" olarak adlandırır. Dinamik normalleştirme, aslında özgürlüğün yok oluşudur. Foucault "mimari bir simge"dir ve o simge aracılığı ile iktidar sahibi güçler, toplumun bilinçaltına kendileri ile ilgili mesaj verir".

Örneğin modern mimariye baktığımızda, sıklıkla gökdelen görmekteyiz. Gökdelenlerin, modernizmin kendi bünyesindeki ilerlemecilik mantığının bir yansıması olduğu söylenebilir. Ya da yöneticilerin evlerine bakıldığında güç ve her şey yolunda mesajı vardır.

Birkaç istisnai örnek ile mimari toplumsal hiyerarşiyi yeniler. Askeri kamp örneğinde ordu içindeki hiyerarşi, her rütbeye ayrılan çadırların, yapıların yerleri ile doğrudan toprak üzerinden okunur. Bir erke dayalı hiyerarşi doğrudan mimari aracılığı ile yeniden üretilir. Mimari yapılar aracılığı ile insanları birbirinden ayırıştırma ve ötekileştirme söz konusudur.

İktidar mimari aracılığı ile insanları kolaylıkla kontrol altına almaktadır. Mimari iktidarın topluma kendini gösteriş araçlarından biri ama Foucault mimariyi sorunsallaştırırken amacı iktidarı sorgulamaktır, yeni mimari anlayışı oluşturmak değil.

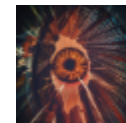
Bugün insanlık, Bentham'ın temelini attığı panoptik düzene dayalı bir toplum yapısı içinde hapis durumundadır. Birey davranışlarını herhangi bir müdahaleye gerek kalmadan kendi kendine denetlemektedir. İradelerini özgürce ortaya koyamazlar ve iradeleri zamanla zayıflayarak ortadan kalkar. Birey artık kendi yaşamını bile yönetemeyecek bir duruma ve iktidara muhtaç hale gelmiştir. Bireyin elinden bedenini özgürce hareket ettirme özgürlüğü alınmıştır.

İnsanlar özgürlüğü hiçbir zaman kurumlar ve yasalar ile kazanmış değildir ve özgürlüğün güvencesi iktidar olamaz. Özgürlüğün tek güvencesi özgürlüktür. Sonuç olarak yaşadığımız dönemde özgürlük kelimesinden sadece bahsedebiliriz. Özgürlüğü yaşamaktan hayli uzağız.

Umarım yazımdan memnun kalmışsınızdır. Tekrar görüşene dek özgür kalın.

KAYNAKÇA

- RABİNOW, Paul, "Michel Foucault ile Söyleşi: Mekan, Bilgi ve Erk" ,Mimarlık Dergisi,84/7-8
 BAUMAN-LYON, Zygmunt-David. (2013). Akışkan Gözetim. İstanbul: Ayrıntı Yayınları.
<https://www.artfulliving.com.tr/Project/1166/mic-hel-foucault>
<https://tr.m.wikipedia.org/wiki/Panoptikon>
<http://merbicreativewriting.blogspot.com/2014/01/gozetim-toplumu-uzerine-bir-makale.html>
 Görsel 6: Porsche Worg (Instagram)

İktidar ve Mimari/Panopticon
 Merhabe değerli okuyucular. Daha önce "İktidar İnfaz ilişkisi"nde iktida...
medyacuvali.com

NAZMİYE KIRIK
BARTIN SOSYOLOJİ
2018 MEZUNU

NEFRET SÖYLEMİ VE SOSYAL MEDYA

Nefret söylemi ve nefret suçu kavramlarının net bir tanımı olmasa da insanlığın varoluşundan itibaren savaşların ve güçlü olma çabalarının hep var olduğunu düşünerek kabaca toplum ve toplumlarda kendisinden farklı olanı ötekileştirerek, geri kalanı kışkırtıp düşmanlaştırarak ortaya çıkmaktadır, diyebiliriz. Ancak genel kaynaklardan yararlandığım bilgilere istinaden nefret söylemi ve nefret suçu toplumların kendilerinden olana “biz”, kendilerinden olmayana ise “onlar” diyerek ötekileştirmeleriyle ortaya çıkmıştır, diyebiliriz. Ne acıdır ki insanoğlu kendisinden olmayana kabullenmek yerine sürekli olarak dışlama, değersizleştirme ve düşmanlaştırma çabalarına girmiştir. Buna günümüzde en net örnek olarak ise, insanların fikir ve düşüncelerini çoğu zaman düşünmeden ve rahatça paylaştığı sosyal medyada görebiliriz. Nitekim bunu söyleme nedenim ise, çoğu kimselerin de bildiği üzere sosyal medyanın en net nefret söylemi aracı olmasıdır.

Buna örnek olarak ise tam da bugünlerde gündemde olan kadına yönelik şiddeti ele alabiliriz. Kadınlarımız canice öldürülmekte ve bu kalbi kirlenmiş, gözü dönmüş erkek bireyler tarafından ayıplanmak yerine sosyal medya aracılığıyla sergilenmeye gidecek kadar iğrenç derece ilerlemiş durumdadır. Geçtiğimiz günlerde, ölümüne intihar süsü verilen bir genç kız, erkek arkadaşı tarafından sırf sosyal medyada canlı yayın açtığı için öncelikle tehdit ve küfürlerine maruz kalmış, ardından da kızın şahsi sosyal medya hesabından canlı yayın yapılarak genç kızın şiddet yüzünden baygınlık geçiren hali tüm takipçilere gösterilmiştir. Ardından kızın intihar ettiği haberleri gelse de, doğruluğu büyük bir şüphe uyandırmaktadır. İşin kötü yanı ise, canlı yayındaki bu nefret söylemi ve şiddete canlı bir şekilde tanık olan vatandaşlarımızın hiçbir müdahalede bulunmayarak olayı polise ihbar etmek yerine meşrulaştırırcasına izleyip bir de üstüne gayet normal bir şekilde yorumlar yapması ne kadar vicdan yoksunu insanlara dönüştüğümüzü gözler önüne sermektedir.

Sosyal medya öyle tuhaf bir mecradır ki, bugün nefret söylemleriyle yerilen bir birey, yarın yine aynı kesim tarafından savunulabilmektedir. Her şeye alışılan bu dünyada herkesin vicdan muhasebesini yaparak kendisini sorgulaması gerekmektedir.

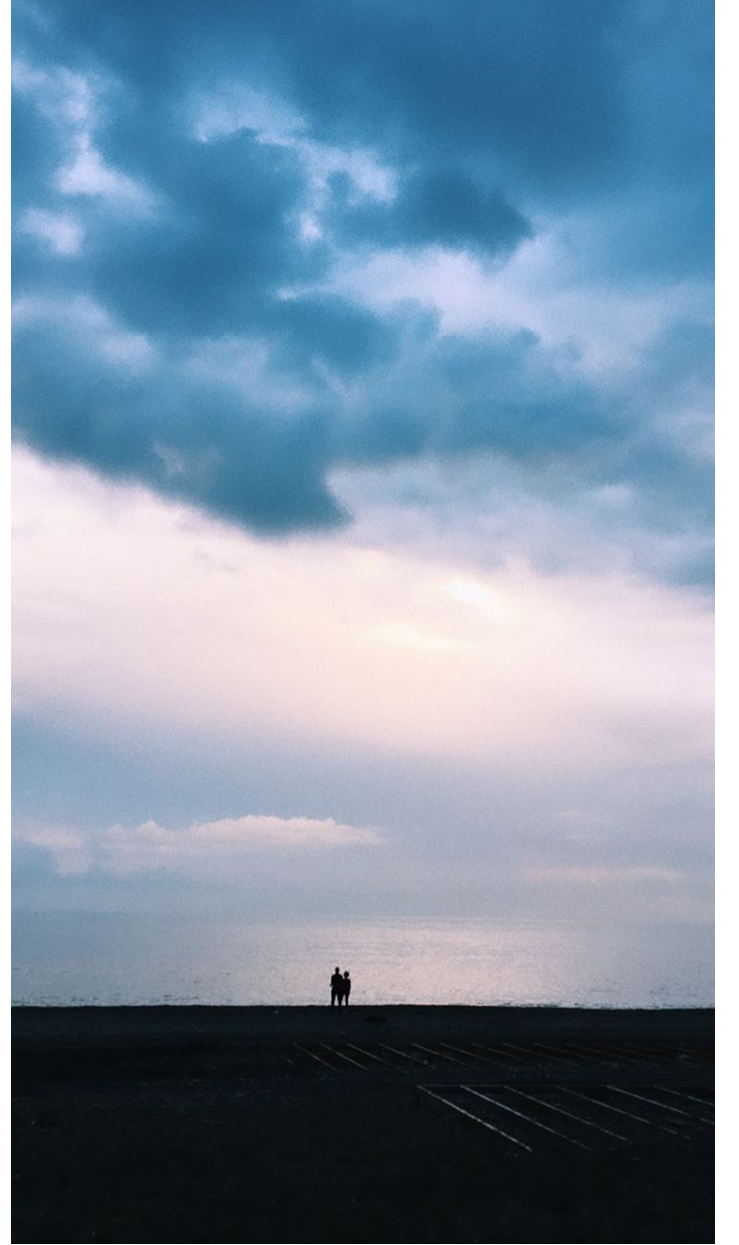
Gerçekten bu uçsuz bucaksız sosyal medyada her şeye körü körüne inanmalı mıyız?

Yoksa sorgulamayı öğrenmeli miyiz?

Bence sorgulamayı öğrenip sosyal medyayı oluşturanın da “biz”lerin yani toplumun ta kendisi olduğunu idrak etmeli ve bir yorumun ya da bir davranışın dahi her şeyi değiştirebilecek güçte olduğunu bilmeliyiz.

AYŞEGÜL YETGİN
BARTIN SOSYOLOJİ
4. SINIF ÖĞRENCİSİ

Hummalı bir soluksun, bedenimi örseleyen
kimsesiz bir şafakta, tesiri yok, kelimeler seni
sensizken bile dansa kaldırmakta...
Hep düşünüp durduğum şu sensizlik illeti,
kaybedişimin dayanılmaz, buğulu ödleklği
aşktan örme yakama her gece yapışmakta.
Bakma her gece dediğime, güneşi yok sırtını
ezberledikten sonra günlerimin.
Oturdum dedim ki 'sırtı bile ne güzel bakıyor
ruhunu katledenin'
Sana yarım kalmış bir hikâye diyemiyorum,
sözlerimin ruhunu hançerle çıkarır gibi öfkeli
durduğuna bakma.
Hançerim bile senin bakışlarından oyma...
Şefkatim dizlerim olsa, koysan başını,
öfkeden yaratılmışsa bile ellerim, ellerimi
kavrayan ve sen gayesiyle tutuşan tenim,
okşar saçlarını bilmez misin?
Ben sana öfkeli kalamam...
Lakin bir hikâyeyi asla olduramayışımızla bin
bir gecenin tek köründe tüm gözlerim açık
yüzleştim.
Tüm gözlerimdi ellerinin temasına şahit her
yerde açılan...
Kanatlandı, avlanmaya çıktı senin için yırtıcı
kelimelerim zaman zaman.
Ava giderken avlanmayı bile masalsı bildim,
zarar gelmez dedim sevdiğimin gölgesine
yaslanmaktan.
Lakin aşk çetrefilli bir yalan.
Seni öldürme timsaliyle yanıp tutuşan,
gösterişli, fakat pek zehirli bir duman.
Ne gerek var diyor musun bunca laf
kalabalığına?
Böyle anlatıyorum, bilmiyor musun?
Beni anlamıyorsan anlatmam,
anlatamıyorsam seni aşk sayamam.

Fotoğraf: Tuana Cörüt, 2019

TUANA CÖRÜT
BARTIN SOSYOLOJİ
3. SINIF ÖĞRENCİSİ

VİRGINIA WOOLF VE İNTİHAR MEKTUBU

Feminist yazarların en gözdesi olan ve edebiyatta kadın denildiğinde akla ilk gelen isimlerden Virginia Woolf'un, okunduğunda insanları derinden etkileyen intihar mektubuna göz atacağız. Ama ilk önce bu sarsıcı mektubu okumadan Virginia'nın kim olduğuna, onu neyin Virginia Woolf olmasını sağladığına bir göz atalım.

Virginia'nın yaşadığı dönem Victoria Devri olarak geçmektedir. Bu dönemde kadına ve cinselliğe bakış çok serttir. Her türlü cinsel duygu ve dürtüler reddedilmektedir. Hatta iş o kadar çok çığırdan çıkmıştır ki hayvanat bahçesindeki bazı hayvanlara pantolon bile giydirilmektedir. Kadınlar ancak erkeklerin belirlediği sınırlar ve kurallar içerisinde sosyalleşebilmekte ve kültürel faaliyetlerini gerçekleştirebilmektedir. İşte tam da burada, Virginia bu duruma başkaldırmaktadır. Virginia bu durumdan o kadar rahatsızdı ki eserlerinde çoğunlukla kadın hakları, eşitsizlik, sınıfsal farklılıklar ve aşk gibi konulara değinir.

25 Ocak 1882'de İngiltere'de dünyaya gelen Virginia Woolf'un tam adı Adaline Virginia Woolf'tur. Annesi ve babasının daha önce evlilikleri olur fakat ikisi de dul kaldıktan sonra tanışır ve evlenirler. Bu evlilikten beş çocuk dünyaya gelir. Bu çocuklar sırasıyla Vanessa, Julian, Thoby, Virginia ve Adrian'dır. Virginia on üç yaşındayken annesini kaybetmiştir. Onun için hayatın sert darbeleri annesinin ölümüyle başlamıştır. Victoria devrinde kadınların ikinci planda kalmasından ötürü okula gönderilememiştir. Fakat babası öğrenime çok önem veren, evinde büyük bir kütüphanesi olan bir adamdır. O da eğitimini ve gelişimini babasının kütüphanesinde babasının yardımıyla tamamlamaya çalışır. Bu şekilde kendini geliştiren Virginia 1895'te bir gazetede kısa hikayelerini yayımlar.

Annesini küçük yaşta kaybeden Virginia, annesinin ölümüne Deniz Feneri adlı kitabında kardeşinin sözleriyle değinmiştir. Fakat annesinin ölümü ona hayatının ilerleyen bir bölümünde sürpriz bir miras bırakacaktır. Bu miras büyük eserlerin çıkmasını sağladığı gibi büyük bir sonu da getirecektir.

Bu miras, Virginia'ya kalan sinir hastalığıydı. Ruhunun buhranı, kafasının içindeki sesler başlayacaktı artık. Bu başlangıç, 1904 yılında aile içerisinde onu anlayabilen son insan olarak gördüğü babasını kaybetmesiyle alevlenmiştir. Babalarını kaybeden Virgie ve ailesi Bloomsbury'e taşınır ve Virginia için hayatının dönüm noktası başlamış olur. Ağır bunalımı, depresyonu başlamıştır artık. Şöyle bir şey de söylenir ki; "Virginia ablasının kocası tarafından tacize uğramış ve bunu ablasının yanlış anlamasından korktuğu için dile getirememiş olup daha çok içine kapanmıştır. Nitekim söylemeye kalkıştığında beklediği tepkiyle karşı karşıya gelmiştir. Artık onu anlayabilecek bir annesi dinleyecek bir babası da yanında yoktur"...

Taşındıkları Bloomsbury grubu dönemin anlayışına nazaran cinsellik konularında daha açık görüşlü ve yargıları olmayan rahat insanlardı. Aralarında pek çok ünlü ve eşcinsel insanlar bile bulunuyordu. Virginia zamanla Londra'da sosyete hanımlarının da katıldığı toplantılar düzenlemeye başlayıp açık sözlülüğü, kurnaz ve sivri diliyle öne çıkan isim haline gelmiştir.

1912 yılında Leonard Sidney Woolf'la tanışan Virginia, siyaset kuramcısı olan bu adama ilgi duymaya başladı. Birbirine yakınlık kuran ve aralarında bağ oluşan iki güzel insan evlenme kararı aldılar. Virginia'nın evlilik sürecinde ağır bunalımı sürekli baş gösteriyordu. Yaşanılan savaştan çok etkilenen Virginia, eserlerine de bu durumu yansıtıyordu. Fakat içinde bulunduğu bunalım yüzünden artık yazamadığını düşünüyor ve ruh hali gittikçe şiddetleniyordu. Leonard eşi için bir basım evi kurup eserlerini burada yayımlaması için olanak sunmuş ve onun bunalımını unutup kendini yazılarına vermesi için elinden geleni yapmaya çalışmıştır.

Ama nafi! Çünkü Virginia ağır bunalımın hançerleri arasında sıkışıp kalmıştır.

O an gelmişti, bunalımını aşamayan Virginia ilk intihar girişiminde bulunmuştu. Neyse ki ilk intihar girişiminde başarılı olamayan yazar bir kliniğe yatırıldı. Buradaki tedavisini tamamlamadan çıkan Virginia ona özgürlük sunan yayınevine geri dönüp eşiyle birlikte bu görevi uzun süre devam ettirdi. Yine de bunalım onun yakasını bırakmış değildi.

Bunalımın sona ermesi ve ruh çöküntüsünden kaçış yolu olarak yine ölümü deneyecekti. Eşi işini bırakıp tüm ilgisini Virginia'ya vermişti fakat bir gün Leonard bahçede çiçekleri sulamakla uğraşırken o talihsiz an yaşanacaktı artık. 59 yıllık yaşam serüvenine çok büyük ve güzel izler bırakan, yıllarca adından söz ettiren ve hala unutulmayan feminist yazar, intihar girişimini gerçekleştirecekti. Ama ilk önce tüm hayatını ona adayan eşine veda etmesi gerekiyordu.

Yüreğindeki ağrıyı aşamayan Virginia bir mektup bırakacaktı Leonard'a;

“Sevgilim, yine çıldırmak üzere olduğumu hissediyorum. Yaşadığım o korkunç anlara geri dönemem artık. Ve ben bu kez iyileşemeyeceğim. Sesler duymaya başladım. Odaklanamıyorum. Bu yüzden yapılacak en iyi şey olarak gördüğüm şeyi yapıyorum. Sen bana olabilecek en büyük mutluluğu verdin. Benim için her şey oldun. Bu korkunç hastalık beni bulmadan önce birlikte bizim kadar mutlu olabilecek iki insan daha düşünemezdim. Artık savaşıcak gücüm kalmadı. Hayatını mahvettiğimin farkındayım ve ben olmazsam, rahatça çalışabileceğini de biliyorum. Bunu sen de göreceksin. Görüyorsun ya, bunu düzgün yazmayı bile beceremiyorum. Söylemek istediğim şey şu ki, yaşadığım tüm mutluluğu sana borçluyum. Bana karşı daima sabırlı ve çok iyiydin. Demek istediğim, bunları herkes çok iyi biliyor. Eğer biri beni kurtarabilseydi bu kişi sen olurdun. Artık benim için her şey bitti. Sadece sana bir iyilik yapabilirim. Hayatını daha fazla mahvedemem. Bizim kadar mutlu olabilecek iki insan daha düşünemiyorum.”

İşte böyle gitti güzel kadın Virginia Woolf. Bu bir kaçış olarak görülmemeliydi. Bu onun için; sevdiklerine verdiği zararı, en önemlisi en iyi arkadaşı ve destekçisi Leonard'a verdiği hüznün, acının, yük olma hissiyatına verdiği bir sondu artık...

Mektup tamamlanmıştı artık. Sırada yüreğindeki ağırlığı ceplerine doldurma vakti gelmişti. 28 Mart 1941'de evlerinin yakınlarında bulunan Ouse nehrinin kıyısına gitti yazar. Belki suya bakarak son kez kendi yüzünü izledi. Belki de taşlar atmıştı suya. Kim bilir...

Belli ki suya baktığında gördüğü kendisi değildi onun için. Bambaşka bir dünyaya aitti Virginia. Zorla da içinde bulunduğu yerde kalamadı artık. Taşlarla doldurdu ceplerini. Bir, iki, üç... Ne kadar sığacaksa o kadar doldurmuştu artık. Ufak adımlarla ilerledi suya. Bıraktı kendini suyun hakimiyetine. Onun için buydu. Uyuşturmayacaktı ya da birkaç saat sonra yeniden başlamayacaktı artık buhranı. Bitecekti ve bitti de. Ama bu dünyada ölümsüz olacağını tahmin etmemişti. Şimdi biz kadınlar onu okuyor, anlıyor ve başımız dik duruyoruz.

Ve onun söylediği bir sözle veda edelim bu yazıya.

“Kadınları korumaktan vazgeçmeniz lazım, onları farklı işler ve farklı uğraşlarla baş başa bırakın; izin verin ki asker olsunlar, denizci olsunlar, otomobil sürsünler, liman işçisi olsunlar... Kadınlık korunmaya muhtaç bir varoluş olmaktan çıkınca her şey olabilir”.

İREM UYGUR
BARTIN SOSYOLOJİ
3. SINIF ÖĞRENCİSİ

Fotoğraf: Tuana Cörüt, 2019

Çürümüş duvarlardan akan kanlar
Rüyalara girdi bu sessiz sokaklar
Yıkıldı kirli tırnaklarla budanmış bu hayaller.
Sivrilmiş caddelerde,
Saçları kazıtılmış bu şehirlerde,
Tahtalaşmış ayaklara ev olan bu ülkede,
Yürüdü çocuklar.
Sırma saçlar yakıldı,
Keder dolu gözler kenara atıldı,
Yürüdükçe karalaştı o suratlar.
Artık geceye evlat olmuşlardı.

MERAL ŞAHİN
BARTIN SOSYOLOJİ
2020 MEZUNU

Fotoğraf: Rojda Berivan Karahan, Balat, 2020

FAZLA TEVAZUNUN YORGUNLUĞU

Evet arkadaşlar, bugün elinizde makineleriniz öyle şak şak şak fotoğraf çekmek yok, bana hikayesi olan bir fotoğraf çekin, tamamız “yorgunluk” dedi hoca, beklentisi düşük bir sesle. Etrafıma öylece baka kaldım. Aşağı indim, yokuş çıktım, döndüm durdum. Balat’a daha önce hiç gitmemiştim ve tarihi, yaşanmışlıkları, mimarisi, sınıfsal özellikleri... hiçbiri hakkında pek bilgim yoktu. Bilgisizliğin üretkenliğini yapamazdım. Dayanamayıp sordum, hocam nedir buranın hikayesi? Kendince bildiklerini aktarırken arada şöyle bir cümle geçti “Bu harabelerin çoğu tarihi eser, bunun gibisini yapacak adam yok piyasada. O sebeple çürümeye ve yok olmaya mahkum yapılar” Anlamak için azami miktarda Türkiye tarihini bilmek yeterli bu cümle için. Yeterliydi.

Bir binadan ötekine bağlanmış iplerde asılı çamaşırlar, kapısı mühürlenmiş evler, yıkık binalardan fışkıran yeşil otlar, bitmeyen yokuşlar, camiler, patrikhanenin ihtişamı, kara çarşafly kadınların yanından süzülerek geçip giden turistler; derken bir detaya donakaldım. Tam da bu fotoğrafın çekildiği o an’a. Çöp konteynırının yanına bırakılmış üç çift ayakkabı. Balat’ın bütün birikimi ve hikayesini, yorgunluğunu ve umut varlığını okuyabilmek mümkündü o anda. Aradığım tüm soruların cevabını veriyordu bu fotoğraf. İçimden şunu tekrar ediyordum: “Koca bir metropolün ortasında kalmış bir ‘varoş’tayız”.

Varoş dediğimiz yerleşim alanlarında hayat daha yavaş akar. Eşyalar daha az eskir, yenileri de biraz zor gelir. Ve bilirsiniz, varoшта eskiyen bir şey kolay kolay çöpe atılmaz. Çöp kenarına konur ki, eskimişlik düzeyinin bile bir sınıfsallığı mevcuttur. Bu fotoğrafın tek hikayesi bu değildir elbette. Sınıfsallık bu fotoğrafın oluşması için yeterli değil kanımca. Balat’ın ikinci göze çarpan özelliği -ya da benim sık rastladığım- dini inanış ritüellerinin sıkça yapıldığı bir atmosfere sahip olması. İşte bu fotoğrafı oluşturmak, dipdiri bir inanç gerektirirdi bence. O diriliği korumaya yetecek fazlaca cesaret.

Ben “Fazla tevazunun yorgunluğu” adını verdim bu fotoğrafa.

Görmek isteyene, çok bile.

ROJDA BERİVAN KARAHAN
BARTIN SOSYOLOJİ
2020 MEZUNU

demir kafes

Max Weber'in "demir kafes" kavramına göre: Sanayi toplumunun getirdiği teknolojik ve ekonomik ilerlemelerle artan rasyonelleşme ve bürokratik yapı sonucunda kontroller, kısıtlanmış bireysel özgürlükler ve aşınmış topluluk ve akrabalık bağları insanlara empoze edilmiştir ve geleneksel etkileşimler bastırılarak insanlar rasyonalitenin demir kafesine hapsedilmiştir.

habitus

Pierre Bourdieu'nün "habitus" kavramına göre: Bireyler, belirli bir grubun habitusuna uygun yetişmektedirler ve içinde yetiştikleri habitus, onların düşünme, algılama, hareket etme ve çevrelerindeki dünyayla iletişim kurmalarını hem mümkün kılmakta hem de sınırlandırmaktadır. Habitus, bireyin bedensel eğilimlerine ve jestlerine kodlanır.

damga

Erving Goffman'ın "damga" kavramına göre: Bireyin kamuda sergilediği bir rol kimliği ve özel yaşamında sahip olduğu öz kimliği vardır ve öz kimliği onun asıl kimliğidir. Kamusal kimlik ile öz kimlik arasında önemli bir fark olduğunda ve rol kimlik yani kamusal kimlik ikna edici olmadığında negatif bir etki ortaya çıkar ve zaman içinde bu tekrarlandıkça damga oluşur.

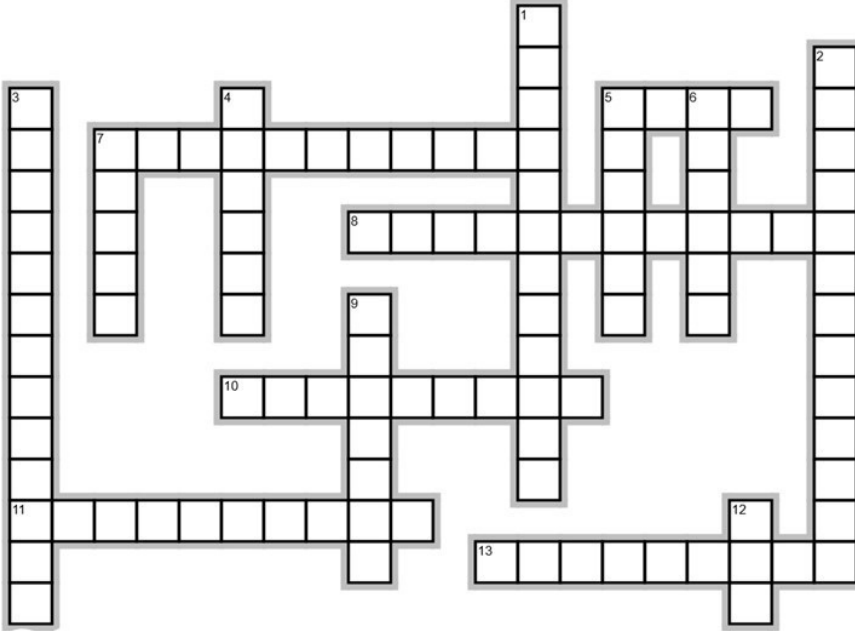

KAYNAK: SOSYOLOJİ KİTABI, KOLEKTİF, 2017, ALFA YAYINLARI.

ÇENGEL SOSYOLOJİ

Bartın Üniversitesi.

Word bank

ANOMİK AUGUSTECOMTE AİLE DEĞER DIŞAVURUMCU DİL EPİSTEMOLOJİ FAŞİZM
KALVİNİZM LEPLAY LİBERALİZM MUKADDİME NEOLİBERALİZM REALİZM İŞLEVSELÇİLİ

YAN

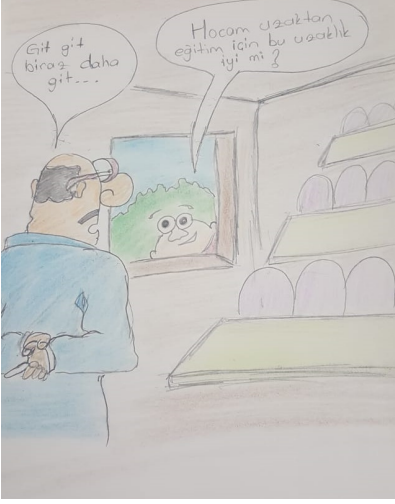
5. En küçük toplumsal kuruma verilen ad nedir
7. Parsons'un kadınlar için aile içerisinde sunduğu rol modeli.
8. İnsan bilgisinin yapısını yapısını ve geçerliliğini inceleyen felsefe dalıdır.
10. İbn-i Haldun tarafından 5 ayda yazılan ve ayrıca İslam dünyasının ilk sosyolojik eseri olarak kabul görülen eser.
11. "Kişisel hak ve özgürlüklerin korunması amacıyla devletin sınırlandırılması" düşüncesi hangi siyasal ideolojide görülmektedir.
13. Büyüden tamamen kopmayı temsil eden, Tanrı'nın mutlak aşkınlığını ve bireyin manevi soyutlanmışlığını temel alan öğretisi.

DİKEY

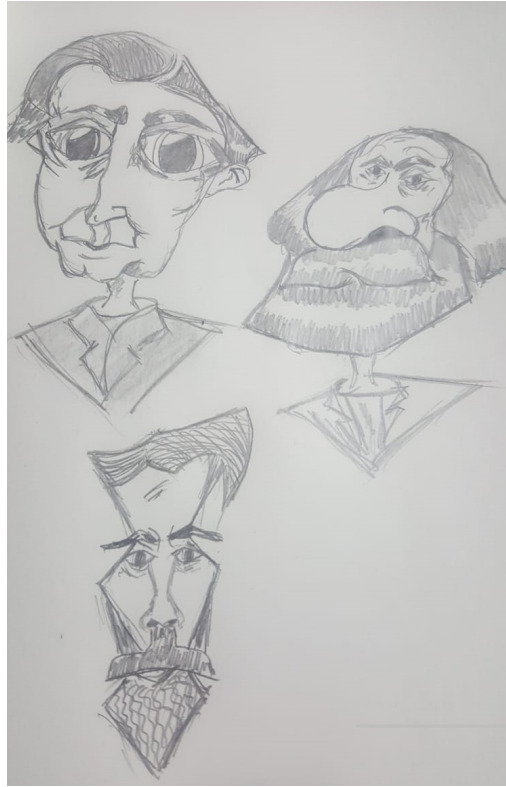
1. Pozitivizmin kurucusu olduğu gibi, Sosyolojinde kurucusu olarak kabul edilen kişi.
2. 1980'lerde etkinlik kazanan, klasik liberalizm anlayışının yeniden değerlendirilmesini ve yorumlanmasını içeren düşünce bütünü.

3. Toplumu birbiri ile bağlantılı parçalardan oluşar bir sistem olarak gören teori.
4. 20. Yüzyılın ilk çeyreğinde demokratik rejimleri gerilediği otoriter ve totaliter yönetimlerin ortaya çıktığı yönetim şekli.
5. Durkheim'ın bir intihar türü.
6. Aile kurumundaki değişimleri sistematik olarak inceleyen ilk sosyolog.
7. Toplumsal ya da sosyal bir grup tarafından önemli görülen ideal ve inançlara ne ad verilir
9. Bilinçten bağımsız bir gerçekliğin var olduğunu kabul eden öğretidir.
12. Sembolik etkileşimin en önemli ve en güçlü en güçlü aracı.

BURAK TAHA OKÇU
BARTIN SOSYOLOJİ
4. SINIF ÖĞRENCİSİ

bizim ligin üç büyükleri

ONUR AMA ÇORUMLU
BARTIN SOSYOLOJİ
4. SINIF ÖĞRENCİSİ

KORONAVİRÜS (COVID-19) VE MEDYA

Dünya'nın hemen hemen her yerine yayılmış ve günümüzün büyük tehlikesi haline gelmiş olan koronavirüs (covid-19) pandemisi nedeniyle hayat, bilindiği üzere neredeyse durmuş durumdadır. Dünya'nın alışık olmadığı bu durum neticesinde büyük sektörler gerek kazanç bakımından gerekse değiştirdikleri stratejiler bakımından tabiri caizse "krizi fırsata çevirme" rolüne hemen bürünmüşlerdir. Bu durumu virüsün Türkiye'de ilk vakanın ortaya çıkmasıyla birlikte özellikle marketlerde ve eczanelerde tükenen kolonya, dezenfektan, eldiven ve maske fiyatlarının internette iki katına satılmasından da anlayabilmekteyiz.

Virüsün Türkiye'de de yayılmaya başlamasıyla beraber sosyal medya ikiye bölünmüş durumdaydı. Sosyal medyanın yarısı virüsü daha en başından ciddiye alıp kendisini izole etmeye başladıysa da azımsanamayacak kadar çok kısmı ise virüsün "Yeni Dünya Düzeni" ile alakalı bir oyun olabileceğini dahi düşünerek sosyal medyada ve çevrelerinde hastalığı küçümsemişlerdir.

Halk sağlığı açısından, virüsün hızla yayılmasını önlemek amacıyla ülkemizde de kapanan AVM'ler ve mağazalar nedeniyle bir çok sektör, müşterilerine SMS yoluyla mesajlar atarak mağazalarını kapattıklarını bildirip, online alışverişe geçmiş durumdadırlar. Salgın nedeniyle insanların evlerine kapanmasıyla birlikte, giyim, kozmetik, yiyecek vb. gibi keyfi ve özel ihtiyaçların hepsi online sistemden temin edilmeye başlanmıştır. Bu sebeple insanlar evlerinden çıkmayarak kolayca akıllı telefonlarından veya bilgisayarlarından alışverişlerini güvenli bir şekilde gerçekleştirmeye başlamışlardır. Türkiye'de bir çok sektörün kapanmasıyla beraber evde masa başında işler yürütülmeye başlanmış, eğitim uzaktan eğitim olarak verilmeye başlanmıştır. Evlerine kapanan insanlar yapacak çok az ve sınırlı işlerle meşgul oldukları için neredeyse istedikleri her şeyi içinde barındıran tek yardımcıları telefonlarıyla ve televizyonla giderek daha fazla haşır neşir olmuş durumdadırlar. Bunun nedeni akıllı telefonların içlerinde istedikleri hemen her türlü bilginin bulunuyor olmasındandır.

İnsanlar evlerine kapandıkları süre zarfında yeni hobiler edinmeye başlamışlardır. Örneğin akıllı telefon, tablet ve bilgisayarlardan öğrendikleri yemek ve tatlı tarifleri, evde yapılabilecek çeşitli egzersiz türleri, oyunlar vb. gibi belki de pandemi öncesinde ilgi alanları dahilinde olmayan birçok yeni ev hobbisi keşfetmişlerdir.

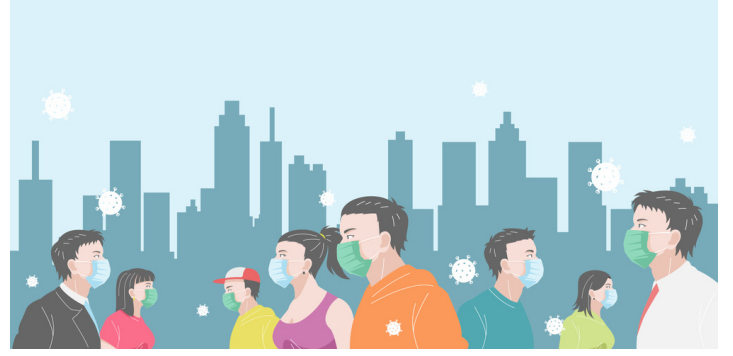
Pandemi öncesi insanların telefonlarda geçirdikleri süre ortalama 4 saat iken, pandemiyle beraber insanların evlerine kapanmasıyla bu süre ortalama 8 saate kadar çıkmış durumdadır. Yaşlı, genç, çocuk demeden neredeyse her yaş grubunun artık akıllı telefon ve tabletleri olduğundan en az bir sosyal medya uygulamasına üyeliğinin bulunması da kaçınılmaz olmuştur. Bu durum da insanların zaman öldüren bu sosyal medya mecrasında daha fazla vakit geçirerek sosyal medyaların yoğunluktan dolayı yavaşlamasına dahi yol açmıştır. Ancak şunu da söylemeden edemeyeceğim ki; televizyon ve sosyal medyada koronavirüs (covid-19) salgınıyla alakalı gereğinden fazla haber okumak ve izlemek bir süre sonra insanların psikolojisini olumsuz yönde etkileyeceğinden insanlar bu virüsle alakalı çok fazla haber okumak yerine kendisi ve ailesindeki insanların hijyenlerine aşırıya kaçmadan odaklanarak ve sosyal izolasyona dikkat ederek bu virüsün önüne geçebilir ve sağlıklarını koruyabilirler. Her şeyin fazlasının zarar olabileceği gibi sosyal medyanın da fazlasının zarar olduğunu unutmamalıyız. Ama yine de her şeye rağmen bu zor günlerde belki de hiç geçmeyecek olan saatlerin hızlı akmasında rol oynayan, istediğimiz her türlü bilgiye ulaşabildiğimiz için ve sevdiğimizle aramızdaki mesafenin görüntülü sohbetlerle kalkmasını medya aracılığıyla sağladığı için kanımca teknolojiye bir teşekkür borçluyuz.

AYŞEGÜL YETGİN
BARTIN SOSYOLOJİ
4. SINIF ÖĞRENCİSİ

PANDEMİ VE TOPLUM

Günümüzde “pandemi” halini alan Covid-19 salgını ülkemizde olduğu gibi dünyanın da en önemli gündemidir. İlk olarak 20 Aralık'ta Çin'de ortaya çıkan virüs tüm dünyada büyük bir yankı uyandırmıştır. Bu salgının önüne geçmek için ülkemizde belirli kararlar alınmıştır. 3 Nisan tarihinde ülkemizin her bölgesinde 20 yaş altı ve 65 yaş üstü bireylere sokağa çıkma yasağı getirilmiştir. Şehirlerde hareketlilik oranında %80 azalma görülmüştür. Toplu taşıma araçlarında belli boşluklarla oturma düzeneği getirilmiştir. Bu dönemde test sayısı 20.000'i bulmuştur ve vaka sayısında azalma olmuştur.

Son günlerde salgınla ilgili güzel haberler de gelmeye başlamıştır, iyileşenlerin sayısı giderek artmakta ve bu da diğer hastalara ümit olmaktadır. Ülkemizin her yerinde aşı çalışmaları devam etmekte ve bazı yerlerden olumlu sonuçlar da gelmektedir. Bilim adamlarının, profesörlerin aylardır uğraştığı, çözmeye çalıştığı konu ise, bu virüsü etkisiz hale getirecek aşiyi bulmak. Şu an iyileşen hastaların kanları ile “Plazma Tedavisi” yapılmakta, her iyileşen hasta bir donör olmaktadır fakat bu, şu anlık durumu bitirecek bir şey değil ne yazık ki...

Medya bu konuda haberleri birçok yerden paylaşmaktadır. Kitle iletişim araçları bize pandemi döneminde de oldukça yararlı olmaktadır. Sağlık Bakanı, ölüm oranı, vaka sayısı, test yapılan kişi sayısı gibi bilgileri sosyal medya üzerinden paylaşmaktadır ve biz bu bilgiye çok kolay bir şekilde ulaşmaktayız. Medya bizimle, ülkenin içinde bulunduğu durumu, hastanenin yoğun bakım ünitesini, yatak sayısını oldukça ayrıntılı ve şeffaf bir şekilde paylaşmaktadır. Kitle iletişim araçları bilginin geniş kitlelere yayılmasını sağlamaktadır. Şu an pandemi halini alan Covid-19 salgını ile kitle iletişim araçlarının hayatımızda ne kadar önemli bir yer edindiğini görmekteyiz. Hayatımızın her alanında eğitim, ekonomi ve sağlık gibi konularda hayatımızı kolaylaştırmakta ve son derece yardımcı olmaktadır. Şunu da belirtmek isterim ki; millet olarak çok şanslı bir milletiz. Ülkemiz önlemini çok iyi bir şekilde aldığından dolayı yoğun bakım üniteleri ve yatak sayıları anlamında çok iyi bir durumdayız. İtalya, ABD, İspanya gibi ülkeleri göz önünde bulundurarak söylüyorum bunları... Umarım bu kötü süreç en kısa zamanda biter ve biz de günlük hayatımızda yaşadığımız yürüyüş yapmak, okula gitmek, arkadaşlarla bir yerlerde oturmak gibi normal hayatımıza döner ve bütün bunların değerini anlarız.

AHMET HAKAN İNCE
BARTIN SOSYOLOJİ
4. SINIF ÖĞRENCİSİ

PANDEMİ VE MEDYA İLİŞKİSİ

Pandemi bir kıta, hatta tüm dünya yüzeyi gibi çok geniş bir alanda yayılan ve etkisini gösteren salgın hastalıklara verilen genel addir. Bununla birlikte korona virüs salgını şu anda en çok karşılaştığımız kavram. Çin'de başlayan ve tüm dünyanın gündemine oturan, korona virüs salgını DSÖ (Dünya Sağlık Örgütü) tarafından COVID-19 olarak da adlandırıldı.

Küresel bir boyut taşıyan bu virüs dünyanın her köşesine ulaşmış durumda. Sosyal, ekonomik, siyasal, kültürel etkileri oldukça fazladır. Tüm insanlığı tehdit eden bu virüse karşı birçok önlem alınmaktadır. Ülkemizde de bu salgını azaltmak için sosyal izolasyon gerçekleştirilmektedir. Sosyal izolasyon, diğer insanlardan uzaklaşmak, teması kesmek ve enfeksiyon riskini azaltmaya çalışmaktır. Dünyanın gündemine oturan bu sorunu sosyolojik olarak yorumlamak gerekirse; bu durumun, en başta aile kurumu olmak üzere eğitim hayatını, kişilerin iş hayatını oldukça etkilediği görülmektedir. Sosyal izolasyonla birlikte insanlar evlerinde vakit geçirmeye başladı. Bunun birçok olumlu ve olumsuz sonuçlar doğurduğunu söyleyebiliriz. Ailesine vakit ayıramayan insanlar beraber bolca vakit geçirebilir, kitap okuyabilir, filmler, diziler izleyebilir hale geldi. Kimse evinden çıkmayınca taksiler, dolmuşlar, otobüsler kazanç sağlayamayacak duruma geldi. Birçok iş yeri kapatılmış, açılması halinde para cezası uygulanmıştır. Psikolojik olarak etkilenilen bu süreçte, kadına şiddette %80 oranında bir artış gözlemlendiği, Almanya'da kadın sığınma evlerinde yer kalmadığı ve Çin'de boşanma oranlarının arttığı söylenmektedir. İnsanlar en ufak bir boğaz ağrısında ya da küçük bir öksürükte "acaba ben korana mı oldum" ya da karşımızdaki insan bu reaksiyonları gösterdiğinde "acaba korona mı" şüpheleri akıllara gelmektedir.

Artık gündemde başka bir konunun olmaması haberlerde 7/24 virüs salgınının konuşulması insanlarda paniğe yol açmaktadır. Bir anda marketlere hücum ederek temizlik ve bakliyat ürünleri yağmalandı. İnsanlar dokunduğu, aldığı, kullandığı her şeye "virüslü mü" gözüyle bakmaya başladı. Eve getirilen her türlü erzak, eşya vs. silinip yıkandıktan sonra kullanıldı.

Bu panik davranışın ana etkeni medyadır. Artık tüm insanlık ortak bir sorunla mücadele ediyor. Türkiye'de, okulların, kütüphanelerin, alışveriş merkezlerinin kapatılması insanları sosyal medyaya daha çok yakınlaştırmaktadır. Eğitim süreci uzaktan, bilgisayar, telefon ve televizyon gibi kitle iletişim araçlarıyla sağlanmaktadır. Yaşadığımız bu süreçte virüs salgınının yaygınlaşmasıyla birlikte insanlar yanlarında, çantalarında kolonya ve birtakım dezenfektanlar buldurmaya çalışmaktadır. Ekmekler şeffaf poşetle çıkmaya, manavlarda, pazarlarda eldiven kullanılmaya başlanmaktadır. Belediyelerin yarış halini alan, sokak, park gibi yerlerin özel araçla yıkanması, görevlilerin ulaşım araçları gibi toplu kullanımları dezenfekte etmesi, maskesiz market alışverişlerinin yasaklanması gibi önlemler alınmış, "evde kal" çağrılarına uyulmuştur. Pandeminin dijital medya haberlerine yansıyan detaylarına bakalım;

BBC: ...Covid-19 dışındaki hastalarla ilgilenen, bu sebeple iş yükünün hafiflediğini söyleyen farklı branşlardan yaklaşık 20 doktor, sosyal medya ya da e-posta üzerinden vatandaşların sorularını yanıtlıyor. Doktorlar buna "Sanal Hastane" adını veriyor.

Seo Hocası blog sayfasında yer alan bir yazıda: Dijital, bu salgından nasıl etkilendi? Evler artık ofis olmaya başladı, tüm fiziksel toplantılar yerlerini online toplantılara bıraktı, telefon ile olan iletişimler azalarak, yazışma ve görüntülü görüşmeler arttı, birçok marka internet sitelerini evlerinden çıkmayan büyük kitleye göre optimize etmeye başladı, satış ve trafikleri düşüşe geçen markalar bazı maddi tedbirleri almak zorunda kaldı, yerinde hizmet veren iş yerlerine (tesisat, tamir vb.) hijyen şüpheleri ile talepler azaldı. Evde kalan insanlara teşvik amacıyla Netflix gibi platformlar planlanandan daha önce vizyondan yeni çıkmış filmleri ya da güncel dizileri arşivlerine eklediler, sosyal medya üzerinden sanatçılar konserler vermeye, canlı yayınlarla sohbetler etmeye başladı vs. diye uzayıp gidiyor.

Gittikçe dijitalleşiyoruz, diyorduk, artık mecburen dijitalleşiyoruz. Aklımıza gelebilecek her türlü iş internet üzerinden halledebiliyor, tüm ihtiyaçlarımızı giderebiliyoruz. Alışverişi, fatura ödemeyi vs. işleri yapabiliyoruz. Pandeminin etkisiyle birçok üniversite, kütüphanesinin erişimini tüm dünyaya açtı, akıllı sanal müze gezme uygulamaları Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından aktif hale getirildi. "Evde Kal" etiketiyle birçok paylaşım yapılmakta, insanlar sosyal medyada birbirlerine, sporla, okumakla, bir şeyler pişirmekle meydan okuyor, zincirleme paylaşımlar yapıyor. Birbirlerine bilmeceler sorarak günlerini cep telefonlarıyla geçiriyorlar. Eğitim için kullanılan uygulamalar sohbet için toplantı için kullanılabilir hale geldi. "Hayat Eve Sığar" sloganından hareketle mobil uygulama geliştirildi. Uygulama konum bilgilerini paylaşarak bölgenizin virüs yoğunluğunu öğrenme özelliğiyle öne çıkıyor.

Her gün birçok ülkede ölümlerin arttığını duyuyor olmamız ve ülkemizde de giderek dalgalar halinde artması ciddi anlamda ölüm korkusu oluşturmaktadır. Sürekli evde olma hali, hareket ve özgürlük alanının kısıtlanması, sınırlı sosyallik, iletişimin azalması, sevdiğimiz, yakınlarımız, ailemiz ile sosyal mesafemizin artması ve fiziksel temasın azalması insanların psikolojisini olumsuz yönde etkilemektedir. Pandeminin insanların üzerinde böylesine olumsuz etkisi olurken, doğa üzerinde oldukça olumlu etkileri olması gözler önüne serilmektedir. Birçok ülkede sokağa çıkma yasağı ve kısıtlama getirilmesi, fabrikaların kapasitelerinin azaltılması ve kapatılmaları, trafiğin azalmasının doğaya olumlu etkisi, insanlığın doğa üzerindeki yıkıcı etkisini göstermesi açısından önemlidir. Venedik'te kanallardaki su temizlenirken, Çin ve İtalya'da hava kalitesinin arttığı görülmektedir. Bu salgının doğayı yenilemedeki etkisinin oldukça büyük olduğunu görmekteyiz. İnsanlığın doğaya verdiği bu zararı, ne yazık ki bir virüs sayesinde görüyoruz ve yine virüs sayesinde yenilediğine şahit oluyoruz.

Korona virüs salgını hem olumlu hem de olumsuz sonuçları ortaya koymaktadır. Bu salgının sonuçları arasında, işsizlik krizlerinin yaşandığı, ekonomide ciddi sarsıntılar meydana geldiği, insanların psikolojilerinin bozulduğu, eğitim konusunda düşüşler yaşandığını gördük. Bir an önce bu kötü günlerden uzaklaşıp, sağlıklı ve mutlu yeni günlere ulaşabilmenin umuduyla...

KÜBRA AĞDAŞ
BARTIN SOSYOLOJİ
4. SINIF ÖĞRENCİSİ

Oyun, Pelin Esmer, 2005

"THE PLAY, BU BİZİZ"

Kurmaca ile gerçeğin birbirini tamamladığı filmlere bayılırız biz sinemaseverler. Gerçeklik ve yaşanmışlık ne derece yansıtılırsa, o denli kenetliyor bizi film karşısına. Pelin Esmer'in Oyun belgeselini izledikten sonra çevresindeki kadınlara tekrar kulak vermeyen, daha dikkatli bakmayan var mıdır ki? Hatta, "aa bu bizim falanca teyzenin hikayesine benziyor" demedik mi sahi?

Üzümü bağından yiyen, tarlasını kendi biçen, ekmeğini tandırında yapan, çocuklarına kendi ördüğü kazakları giydiren, kırsalın güzel kadınlarının sosyolojisi. Üstelik çok uzakta da değil, bahisleri geçen bu birbirinden yaratıcı ve güzel kadınlar bizim toplumumuzun fedakar yüzleri. Pelin Esmer'in Oyun belgeseli bir nevi bizim yaşantılarımızı, yaşantısına kulak kesildiğimiz kadınları konu ediniyor. Belgesel-film tanımına yakışır bir şekilde; müdahale etmeden, kurguyu abartmadan, olduğu gibi yansıtıyor köyün hikayesini. Bu sebeple belgeseli izlerken standart sinema filmlerinde aradığımız görsel efektleri aramıyor gözümüz.

Olay, Mersin Aslanköy'de ataerkil çarkların dayattığı toplumsal düzen içerisinde, uyum sağlamaya çalıştıkları dışlılardan usanmış 9 kadının isyanıyla başlıyor. Fakat bu isyan topla, tüfekte değil. Sazla, sözle, tiyatroyla... Sanatla! Kendinden önceki kuşaktan meşaleyi devralan kadınlar bu düzenin doğru ve adil olmadığı düşüncesiyle kendinden sonraki kuşağı gözeterek harekete geçiyor. "Çevremdeki herkes farklı roller oynuyor, bunu nasıl anlatırım" düşüncesiyle köy öğretmenine giden köylü kadın Ümmiye'nin bu girişimi, bir tiyatro oyununa dönüşüyor ve "Kadının Feryadı" adlı oyunda adeta birbirlerinin hayatlarını oynamaya başlıyorlar köy meydanında. Ve belki de şehirlerde verilen feminizm mücadeleleri, kırsalda ilk defa böylesine yankı buluyor.

Pelin Esmer bir gazetede bu habere denk geliyor ve bu cesur kadınları daha yakından tanımak için yola koyuluyor. Şehirli bir kimliğe sahip yönetmen, olayın akışını bozmamak adına birkaç gün kamerayı açmadan köylü kadınlarla zaman geçiriyor, onlardan biri oluyor. Pelin Esmer bir röportajında şöyle özetliyor durumu: "Bana ilk akşamdan kendi elleriyle şalvar diktiler ve bu şalvar birbirimize aynı hizada bakmamızın sembolü oldu" Deneyimlerini ve oluşan samimi ortamı filmde çokça yakalıyoruz. Fakat bunun da ötesinde Esmer'in sosyolog kimliğinin etkisini her sahnede hissetmek kaçınılmaz. Analizler, vurgular, kadınların kendi hayatından verdikleri örnekler tamamiyle sosyolojik bir düzleme dayanıyor.

Bence, Oyun belgeselinin bize söylemek istediği bir şey daha var: Feminizm hareketinin bir fikir olarak nerede, ne zaman, ne şekilde ortaya çıktığının bir önemi olmadığı gerçeği ile baş başayız. Ülkelerde, şehirlerde, köy meydanlarında; fark etmeksizin, kadınların hissettikleri baskıları savurması için ihtiyaç duyacakları tek şey, biraz cesaret. Öyle ki, tiyatro bittikten sonra "kocamın bana saygısı arttı, bakışı değişti" diyebilen kadınlar, çok şey istemiyorlar aslında. Konu açılmışken... Nazım Hikmet'in "Kadınlarımız" şiirinden bahsetmenin tam da sırası.

“Ve kadınlar
bizim kadınlarımız:
korkunç ve mübarek elleri
ince, küçük çeneleri,
kocaman gözleriyle
anamız, avradımız, yârimiz
ve sanki hiç yaşanmamış gibi ölen
ve soframızdaki yeri
öküzümüzden sonra gelen
ve dağlara kaçııp uğruna
hapis yattığımız
ve ekinde, tütünde, odunda ve pazardaki
ve kara sabana koşulan ve ağıllarda
ışılıtısında yere saplı bıçakların
oynak, ağır kalçaları ve zilleriyle bizim olan
kadınlar,
bizim kadınlarımız
şimdi ayın altında
kağnıların ve hartuçların peşinde
harman yerine kehriban başlı sap çeker gibi
aynı yürek ferahlığı,
aynı yorgun alışkanlık içindeydiler...” (Nazım Hikmet)

Oyun, Pelin Esmer, 2005

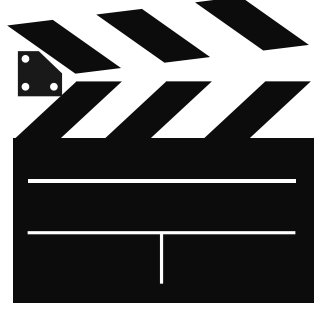
Soframızdaki yeri öküzümüzden sonra gelen
kadınların sahnesi bol olsun!

ROJDA BERİVAN KARAHAN
BARTIN SOSYOLOJİ
2020 MEZUNU

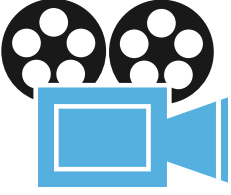

TOPLUMSAL BELLEK VE SİNEMA

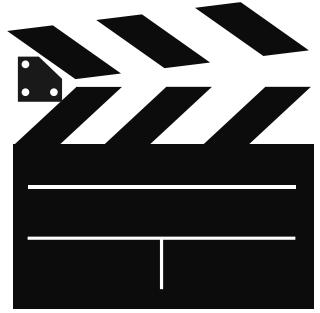
Bellek “her zaman bir bireye “ait”tir ama bu bellek toplumsal olarak belirlenir. Kuşkusuz toplumlara “ait” bir bellek yoktur ama toplumlar üyelerinin belleğini belirler. En kişisel anılar bile sadece sosyal grupların iletişimi ve etkileşimi üzerinden oluşur. Sadece başkalarından öğrendiklerimizi hatırlamayız, aynı zamanda onların anlattıklarını, anlamlı diye vurguladıklarını ve yansıttıklarını da hatırlarız. Her şeyden önce başkaları tarafından sosyal açıdan belirlenmiş anlamları bağlamında algılarız. Çünkü “farkındalık olmadan hatırlamak mümkün değildir” (Assmann, 2019: 44). Geçmiş zamanda yaşanmış olaylar sözlü ve yazılı tarih ile nesillerce aktarılır ve şu an ki kimliğimiz belirlenir. Toplumsal belleğin araçlarıyla geçmişini yeniden icat ederiz. Bu aktarım sayesinde yaşadığımız toplumdaki insanlarla duygudaşlık geliştiririz ve bu bizi birbirimize bağlar. Bellek bazen bir ağıtla bazen ise anma törenleriyle somutlaştırılır. Toplumsal bellek bize kim olduğumuzu, gurur duyacağımız hadiseleri bazen ise hayatta var olma amacımızı hatırlatır.

Her toplumun anlatacak bir hikayesi, gurur duyduğu bir geçmişi vardır. Teknolojinin gelişmesiyle birlikte toplumlar yaşadıkları tarihsel ve toplumsal olayları sinema yoluyla başka toplumlara da aktarmaktadır. Bu açıdan sinema tarihi araştırmada bir kaynak olurken, bir yandan da tarihin yeniden canlandırılmasında ve yaşatılmasında da büyük bir role sahiptir. “Anlatısını hem iletişimsel belleğe hem de kültürel belleğe dayalı olarak kuran sinema, belgeseller ve otobiyografik kurmacalar gibi sözlü tarih yöntemini kullanan filmlerle iletişimsel belleğe bağlı olarak kurgulanmaktadır. Bununla birlikte, sinema kültürel belleğin de en önemli taşıyıcılarından hatta kurucularından kabul edilebilir” (Orta, 2019: 10). Sinema tarihi yeniden kurarken, yaşanan tarihi olaylar geleceğimize ışık tutan ve bizi motive eden, hırslandıran bir araç haline gelir. Filmler sayesinde tarihimizde yaşanan olayları, kahramanlık hikayelerini veya geçmişte yaşadığımız acı tarihimizi hatırlarız ve yaşanan kötü olayların tekrar yaşanmaması için toplum kendini eksik olduğu alanda geliştirmeye çalışır. Yani sinema, geçmişte yaşanmış olayları geleceğe taşımada en önemli sanatsal araçlardan biridir.

Aynı zamanda sinema, toplumu yönlendirmek için kullanılan ideolojik bir araç haline gelmiştir. Ülkeler diğer iletişim araçlarında olduğu gibi sinemayı da ideolojik çıkar sağlamak için kullanmışlardır. Diğer kitle iletişim araçlarına göre sinema, daha etkileyici ve ilgi çekici olmasının yanında bir eğlence aracı olarak da görülmektedir. Egemen güçler sinemanın bu özelliğinden yararlanarak sinema aracılığıyla, toplumu yönlendirmek ve kendi düşüncelerini diğer toplumlara yaymayı hedeflemişlerdir. Sinema sayesinde, toplumsal belleğimizde var olan olayların yerine alternatif bir tarih oluşturmayı amaçlamışlar veya toplumları kendi düşüncelerine ikna edip harekete geçirmeye çalışmışlardır. Özetle sinemada diğer kitle iletişim araçları gibi zaman zaman propaganda aracı olarak kullanılmıştır.

KAYNAKÇA

- Assman, J. (2018). Kültürel Bellek, Ayşe Tekin (çev), İstanbul: Ayrıntı Yayınları.
Orta, N. (2019). Toplumsal Bellek ve Sinema: Popüler Sinema Örneği Olarak Fetih 1453, Selçuk İletişim.

ESRA YAVUZ
BARTIN SOSYOLOJİ
4. SINIF ÖĞRENCİSİ

YOL HİKÂYEM VE HEYBEM

Adım Ahmet Abalı, 13.11.1992 Ankara doğumluyum. Fakat bütün olayım, Bartın. Neden mi? Hadi hikâyeme başlayalım o zaman.

Şimdilerde çok popüler olan Beştepe, bir zamanlar gecekondulu mahallesi idi. Dedem 1960 yılında Nevşehir'den kalkıp buraya göçmüştü. Her ne kadar dedemi göremeyip dede-torun ilişkisinden mahrum kalsam da tüm mahalle büyüklerimin ve ailemin anlattığı dedem ile mahalle kültürünü yaşayarak büyüdüm.

Peki, yeni neslin yabancı kaldığı bu mahalle kültürü de neydi? Varoşluk mu? Yoksa var oluşluk mu? Selam vermeyenin ayıplandığı, imece kültürünün yaygın olduğu, komşuların akrabadan yakın olduğu, sık sık ziyaretler yapıldığı, yaşlıların ve hastaların ihtiyaçlarının karşılandığı, Eksiklerin komşudan istendiği, verilen tabağın boş gönderilmediği, paylaşımın doruklarda yaşandığı, herkesin birbirini tanımasından kaynaklı çocukların özgürce akşama kadar sokakta oynadığı bir mahalle. Emile Durkheim'a göre dayanışma, toplumsal düzenin sürdürülebilmesi için zorunludur. Biz de var oluşumuzu mekanik dayanışmaya dayandıran geleneksel bir mahalleydik, toplumdük. İleriki hayatıma ait toplumsal duyarlılığımın, sosyal sorumluluk bilincimin, dayanışma ve gönüllülüğümün temeli, iç dünyası, bilinçaltı ne dersiniz deyin, işte böyle başladı.

Lise yıllarım kent hayatına uyum sağlama çabalarımın şahit oldu ve nitekim 2012 yılında Bartın Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nü kazandım. Bartın 60.000 nüfuslu küçük bir ildi. Sosyal imkânlar kısıtlıydı. Beklentiler sosyal, hareketli bir üniversite hayatıyken; yurttan arkadaşlarla taburede oturup tavla turnuvaları yapıyorduk. Tabii sosyalizasyon süreci biraz sancılı geçti.

Sıkıntılı günler birbirini takip ederken GSB, Gençlik Merkezi ile tanıştım, burada birçok faaliyette yer aldım, daha sonra bir vesile ile Tüketici ve Çevre Eğitim Vakfı'nın genç liderler kampına katıldım. Burada aldığım eğitimlerin etkisi büyük oldu fakat en büyük farkındalık orada tanıştığım insanlar sayesindeydi. Herkes bir amaç peşinde bir şeyler yapıyordu. Dönüp kendime baktığımda günlerimin ne denli boş geçtiğini gördüm. Bartın'a döndüğümde dostlarımın da desteğiyle informal bir gençlik oluşumu olan Bartın Proje Ekibi'ni kurduk. Sayısız sosyal sorumluluk projesine imza attık, eğlenceli etkinlikler yaptık. Ekip olarak hem özgüven hem de yeterlilikler kazanıyorduk, bir yandan da topluma faydalı olmanın mutluluğunu yaşıyorduk. Informel gençlik topluluğu olarak yaşadığımız tecrübeleri bir adım öteye götürmek, daha profesyonel işler yapmak adına girişimlerimle 2015 yılında, kurucu başkanlığını yaptığım, Gençlik İçin Hareket Derneği'ni kurduk. Zamanın durduramadığı, hayatın sürekli ilerlemeden yana olduğu gibi bizim de yerimizde durmamız beklenemezdi. Avrupa Birliği, Erasmus+ projeleri ile de tanışmamız böyle oldu. Yazdığım her proje reddediliyordu. Her ret alan projenin değerlendirme raporundan yeni bir şey öğreniyordum. Başarısızlıklara rağmen yılmadan yazmaya devam ediyordum. Sonunda 2017 yılında yazdığım proje onaylandı, bununla da kalmadı. Bartın'da Avrupa Gönüllü Hizmeti akreditasyonu alan ilk ve tek sivil toplum kuruluşu olma başarısı yakaladık. Yazdığımız projelerle yüzlerce gencimize yurt dışında gönüllülük imkânı sunduk ve sunmaya devam ediyoruz.

Habitat Derneği ile de tanışmam yine üniversite yıllarımdaki bu süreçte oldu. Birçok konuda gönüllü eğitimlik yaptım. Toplumsal kapasite gelişimine katkı sağlamak ve içimdeki gönüllülük ateşini bu safhaya taşımak inanılmaz güzeldi. İnternet okuryazarlığı projesi olan İnternetle Hayat Kolay projesindeki başarılarım sayesinde 2015 yılında New York'ta düzenlenen sosyal fayda zirvesine, projenin ortaklarından Türk Telekom'un eski CEO'su Rami Aslan ve UNDP Türkiye Temsilcisi Hansın Doğan ile birlikte katılma, onları daha yakından tanıma şansı yakaladım. Rüya gibiydi, inanılmaz bir tecrübeydi. Rami Bey'in projeyi anlatırken biz gönüllülerden bahsedip uluslararası bir etkinlikte ayağa kaldırması ve alkışlatması ömür boyu unutamayacağım bir andır. Gönüllü olarak kapısından girdiğim bu ailede, mezuniyet sonrası ilk profesyonel kariyerime de başlama fırsatı buldum. Habitat Derneği'nde çalıştığım süreçte üniversite yıllarımdaki gönüllülük çabalarımın gönüllülük alanında etkin, tecrübeli bir profesyonel STK çalışanına doğru evrildim.

Habitat Derneği'nde çalışırken Bartın Üniversitesi'nde yüksek lisans yapmaya karar verdim. Sivil toplum birikimimi ve gönüllüğümü amatörlikten profesyonel iş hayatına taşımıştım. Yeni bir hedefim vardı. O da sivil toplum sürecimi bilimsel bir düzeye taşımak. Hedeflerim için Habitat Derneği ailemden fiziki olarak ayrıldım. 2016 yılında kazandığım Yaşam Boyu Öğrenme ABD yüksek lisans programını "Sivil Toplumda Yer Alan Gençlerin Yaşam Boyu Öğrenme Yeterlilikleri" konulu tezim ile bitirdim. İş hayatımın yanı sıra hala akademisyenlik hedefim için çabalıyorum. Hayatta ilerlemek için içinde bulunduğun durumları bir araç olarak görmeyi sivil toplum sayesinde öğrendim. Geçmiş araçtı ve bugünü getirdi. Bugün de yarını getirecek bir araç...

Sivil toplumun bana kazandırdıklarını yaşayarak öğreniyordum. Sorumluluk alma, özgüven ve kişisel gelişim konularında ivme yakaladığımı hissediyordum. Fakat bu kazanımları ileriki hayatımdan geriye bakınca daha çok idrak ediyorum ve iyi ki üniversite yıllarımı bu alanda geçirmişim diyorum. Gösteriştan uzak durmamda, insanlara ve çevreye saygı duymamda, paylaşımcı olup sorumluluktan kaçmamamda, ön yargılarımdan arınmamda ve kişileri ve olayları gördüğüm gibi yargılamamda, yapılan kötülükleri unutup kin tutmamamda, karşılık beklemeden hareket etmemde sivil toplum ve bu sürecin bana öğrettikleri vardır. Bütün bu aklıma gelen kazanımlar ve daha fazlası, beni ben yapan değerler, sivil toplum ve hayatımdaki yolda illa ki bir sonuca ulaşma kaygısı taşımadığımdandır. Düşündüğüm tek şey "sonuç" olan insanların süreçte kör olduklarını düşünürüm. Bu yüzden sürece odaklanırım, süreç yaşatır ve öğretir. Son olarak her şey özünde bir tecrübedir. Görebilirsene hiçbir şeyin boş olmayıp, her şeyin bir öğreti olduğuna, her insandan öğrenebileceğin bir şeylerin olduğuna inanırım.

Yüksek Lisans sonrası birçok yer ile iş görüşmesi yaptım, olmadı. Son şans tecrübelerimi yansıttığım güzel bir özgeçmiş ile Bartın Üniversitesi'ne başvurduğum. Üniversite yıllarımdaki çalışmalarım sayesinde Erasmus ofisinde bana bir şans doğdu. Sosyoloji alanındaki kazanımlarımı cebime koydum, üniversite yıllarımdaki sivil toplum, proje yazma ve uygulama tecrübelerime sarıldım ve kazıyarak kendime bir istihdam alanı yarattım. Yerelde hala dernek faaliyetlerimiz ve akademisyenlik hedeflerim için çabalarım devam etmekle birlikte şu an Bartın Üniversitesi Erasmus Ofisi'nde Gençlik Projeleri Koordinatörü olarak çalışmaktayım.

Ben; temelimde yatan o var oluşu, en iyi Bartın'da yansıtılabildim.

AHMET ABALI
BARTIN SOSYOLOJİ
2016 MEZUNU

Kişisel hikâyeler biricik ve kendilerine özgü olsalar da, her biri genel çıkarımlara katkıda bulunmakla görevlidirler. Benim hikâyem de bu durumdan nasibini alacaktır elbet.

1996 yazında Gaziantep'te doğdum. Eğitim hayatımın ilkokuldaki (hemen hemen herkesin sağlayabildiği) başarı grafiği, lise sonuna kadar yavaş yavaş inşa ettiğim başarısızlığa doğru ivmelenirken bu düşüşü bir "kendimi bulma süreci" takip etti. Üniversite sınavına girdim defalarca; Türk Dili ve Edebiyatı'nı kazandım gitmedim, Felsefe'yi kazandım gönderilmedim. Okuyabileceğim tek bölüm olduğuna karar verdiğim Sosyoloji ile de o aralar tanıştım (nitekim hâlâ böyle düşünüyorum) ve düşüşü tersine çeviren de kesinlikle bu oldu. 2016'da Sosyoloji eğitimime başladım, içinde bir üniversitenin olup olmamasını (hep) sorguladığım Bartın'da.

Bartın... Sanırım 'Sosyoloji olsun da, neresi olursa olsun' gibi keskin bir dik kafalılığın hesaba katmadığı bir sonuç oldu. Büyükşehirden gelen neredeyse herkes gibi kıyas temelli birkaç dönem geçirdikten sonra, Sosyoloji ve Antropoloji derslerinin de etkisiyle, önceki kentin sunduklarını buradan da bekleyerek Bartın'ın potansiyeline haksızlık yaptığımı fark ettim. Oysa onda olan ve büyükşehirlerin mahrumiyetini yaşadığı doğal (kampüste dolaşan ineklerden ötürü belki de aşırı doğal) yaşamın tadını çıkarmak, yapılacak en iyi şeydi ve gerek bireysel girişimlerle, gerek son sene başkanlığını yaptığım Sosyoloji Kulübü vasıtasıyla bunu fazlasıyla yaptığımı düşünüyorum.

Bartın'a ve Sosyoloji lisansına dair (deneyim temelli) genel çıkarımlara eklemek istediğim son şey, küçük bir şehrin büyük avantajlar sağlayabileceği gerçeğini hatırlatmaktır. Bartın ulaşımının kolaylığı, yapılacak şeylerin azlığı sebebiyle zaman kullanımını kişinin tercihlerine bırakması, piyasaının öğrenci bütçesine uygunluğu, gelişime muhtaç bir yapıya sahip olması; Bartın Sosyoloji ise büyük üniversitelerdeki ulaşılmazlığın aksine hocaları bir mesaj uzağımıza konumlandırması, sosyalleşme kanallarının geliştirilmesine imkân vermesi, öğrencinin bireysel gelişimini destekleyen bir akademik kadroya sahip olması sebebiyle benim hikâyeme büyük oranda olumlu bir katkı sundu. Umarım sizin hikâyenize de, ekleyeceğiniz özgün niteliklerle birlikte olumlu bir katkı sağlar.

Sosyoloji, okuması zevkli ama mezuniyet sonrası zahmetli olan bir bölüm. Bu durum birçok bölümde var ama örgün veya değil, bilinçli veya bilinçsiz en çok okunan bölümlerden biri olunca mezunlarına da ekstra bir kaygı bahşedilmiş oluyor. Sanırım her okuyanın, mezuniyetten sonra ne yapacağını henüz mezun olmadan belirlemesi hayati önem taşıyor. Bu sebeple, şu an yüksek lisans (aynı üniversitede) yapıyor olmak ta birinci sınıftan beri hedeflediğim tek şeydi. Bunun için gereken baraj (70) üstü bir ALES puanı ve iyi sayılabilecek bir lisans not ortalaması (GNO), ufak bir çabayla herkesin erişebileceği şeyler. Ancak bu hedefi yurt dışında tamamlamak (YLSY MEB Bursu vasıtasıyla) şimdiki önceliğim diyebilirim. Hem bir dilin, ona sürekli maruz kalarak daha iyi öğrenileceği gerçeğinden hem de alanda sadece kitaplar üzerinden öğrendiğimiz Batı (Amerika ve Avrupa) toplumunu yakından incelemenin gerekliliğinden hareketle, geçtiğimiz sene sonunda mülakat deneyimi yaşadığım bu bursa yeniden hazırlanıyorum.

ALİ POLAT
BARTIN SOSYOLOJİ
2020 MEZUNU

OTOMATİK PORTAKAL ANTHONY BURGESS

Merhaba sevgili okuyucular.

Birlikte kitap değerlendirmesi yapalım mı? Ne dersiniz?

"Otomatik Portakal" nedir? Yaşamları şiddet üzerine kurulu gençler, sosyal kehanet, kara mizah, özgür iradenin sorgulanışı, dilsel deney, Pavlov teorisinin uygulanışı, suçluların ıslahı... Otomatik Portakal bunların hepsi ve daha fazlasıdır.

Otomatik Portakal, bir suçlunun devlet eliyle ıslah edilme biçimi ve bunun sonuçları üzerinden distopik bir gelecek atmosferi çizerek hicveden ve yaşadığımız bu korkunç alaycı dünyayı yansıtan çarpıcı bir romandır.

Romanda 15 yaşında olan Alex ile arkadaşlarının şiddete eğilimleri ile karşı karşıya kalıyoruz. Alex ve arkadaşları modern gençlik kavramının vücut bulmuş halidir. Sokak serserileri olarak tabir edilen bu gençler her türlü suçu işlemektedir. Gençlerin kurduğu cümleler, davranışları... her bakımdan içleri öfke, nefret, intikam ve hınç doludur. Bunun nedeni toplum ve iktidardır.

"Yetişkinlerin savaştığı, bombalar attığı, birbirini kesip doğradığı, acımasızlığın kol gezdiği bir dünyada gençlerin yurtsever, dine bağlı, uslu terbiyeli olmaları söz konusu değildir".

Mahkumlara isimleri ile değil 6-7 hanelik sayılar ile hitap edilmektedir. Görüldüğü üzere insanoğlu iktidar için sadece değersiz sayılardan ibarettir. Şiddetle bağlantılı olarak romanda Nazilere de sık sık göndermeler yapılır. Bunun nedeni, Nazilerin devlet şiddet mekanizmasının en belirgin örneği olarak yakın tarihe damga vurmasıdır.

Kitapta "Ludovico Tekniği (Islah Tedavisi) (Suçluları, Yeniden Topluma Kazandırma Programı)" olarak geçmekte olan kavram, iktidarın kendi çıkarları doğrultusunda insanları tek tipleştirmeye çalıştığının göstergesidir. Bu tekniğin amacı, suç refleksini öldürmek ama bunu bireyin iradesi dışında yapmaktır. Bu tedaviden sonra birey ne şiddet uygulamak isteyebilecek ne de devletin düzenini bozmak... Peki sizce bu tedavi ile iyi bir insan olmak hoş mu yoksa korkunç mu?

Kitapta Alex'e uygulanan deney Pavlov'un teorisine benzemektedir. Canlının daha önce tepki göstermediği herhangi bir uyarıcı karşısında belli bir koşullanma sonucunda tepki gösterir hale gelmesidir. Hepimiz gerçekten Pavlov'un köpekleri olabilir miyiz? Islah tedavisinde Alex bir makineye bağlanıyor ve müzik eşliğinde şiddet içeren kısa filmler açılıyor. Her seansta müzik, şiddet, vücuttaki sancuların dozunu arttırıyorlar. Film sayısı ilerledikçe Alex'in fiziksel olarak tepkileri (karın ağrısı, baş ağrısı, susuzluk, kusma hissi) artıyor. Alex şiddeti sadece uyguladığında değil, düşündüğünde, rüyalarında hatta müzik dinlediğinde bile kendini hasta hissediyor. Alex artık otomatik işleyen bir makineydi ve karar yetisi elinden alınmıştı. Tüm benliği ile yönetilmeye hazırды ki iktidarın tam olarak istediği de buydu. Deney süreci bittikten sonra Alex, şiddeti göstermeye değil, şiddeti tüm benliği ile kabul etmeye hazırды.

Alex deneyden önce kanun tanımazken, ıslah edildikten sonra "artık kanunlardan korkan iyi bir vatandaştı". İktidar için iyilik tam olarak buydu işte. Onu yardıma ve iyiliğe muhtaç bir hale getirmişlerdi ve kabul eden herkese iyilik yapmak zorundaydı. Alex'i insanlıktan çıkarmışlardı. Artık seçme şansı yoktu. Toplumun ve iktidarın onayladığı eylemlerin dışına çıkamayan ve sadece iyilik yapabilen küçük bir makineye dönüşmüştü. Önceden haz duyduğu her şey artık ona acı veriyordu.

Alex düşünme yetisini yitirmiş, bastırılmış ve kafese kapatılmış bir hayvana benziyordu. Peki bizim Alex'ten farkımız var mı?

“İyilik içten gelir. İyilik seçilen bir şeydir. İnsan seçemediğinde insanlıktan çıkar”

“Tanrı ne ister? Tanrı iyilik mi ister yoksa iyi olma seçeneğini mi? Kötülüğü seçen bir insan, kendisine iyilik dayatılmış bir insandan bazı açılardan daha üstün olabilir mi?”

Özden gelmeyen, mecbur kalarak edinilmiş iyilik, bireye acı veren iyilik, insanlığı yok eden iyilik... Bireyin seçim hakkı ortadan kaldırılarak, bilincine hükmedilerek, dayatmayla, şiddetle, baskıyla koşullandırılarak bir iyilik anlayışı ne derece doğrudur?

Alex, acımasız, alaycı, toplum değerlerini küçümseyen, sıra dışı, saldırgan ve yıkıcı. Alex başına bir suçlu ama o suçlar kitapta sadece dikkat çekmek için işlenmiştir. Alex sisteme bir başkaldırı, bir isyan, bir devrimdir aslında. Alex'in zorbalığına maruz kalan vatandaşların sadece acıklı halini görürüz. Ama romandaki diğer karakterlere baktığımızda iki yüzlü insanlardır. Burgess, burada şiddet güzellemesi değil toplum karalaması yapmaktadır.

İnsana bir makine gözüyle yaklaşan düzene, kurallara, baskıcı toplumsal kontrole itaat etmeyen Alex, kendini açığa çıkarma adına yıkıcılığa başvurur. Yani Alex'in şiddetinin kökeninde var olma problemi yatar. Modern devletin insanı bir sayıya indirmediği böylesi bir ortamda Burgess, Alex'i var olan düzene bir başkaldırı olarak yaratmıştır.

Romanın sonunda Alex, toplumsallaşmış ve düzenin bir kuklası olmuştur. İktidar, ilk başta iyiyi savunurken daha sonra kötüyü savunur çünkü sistemin varlığını sürdürebilmesi buna bağlıdır; şiddet ve suç tamamen yok edilmemelidir ve kontrol iktidarın elinde olmalıdır. Aksi takdirde toplum bu şiddeti sistemin kendisine yöneltir.

Modern toplumlarda, hınç ve intikamın kontrol altına alınması cezalandırma yöntemi ile mümkündür. İktidar şiddet kullanmakta ve bunu meşrulaştırmaktadır. İktidar, içinde var olan şiddeti, sürekliliğini korumak için kullanmaktadır.

İnsanlık tarihine baktığımızda merkezde hep şiddet var olmuştur. Şiddetin baş karakteri iktidardır. Ama modern çağda iktidar yönetimi kolaylaştırmak için iyi kavramını kullanarak yaptığını manipüle etmektedir.

Modern toplumda insanoğlu için "iyi" iktidarın onayladığı "iyi"dir. Neyin suç olup olmadığına iktidar karar vermekte ve hoşuna gitmeyen durumlarda insanların iradesini yok etmektedir. İktidar ideal toplumu oluşturmak için bireyleri tekipleştirmektedir. Kişilerin düşünceleriyle hareketlerini kontrol ederek hayatları üzerinde egemenlik kurar ve ideolojisine ters düşenleri yani ötekini, kendi amaçları ve istekleri doğrultusunda asimile etmektedir.

İktidar sistematik bir baskı uygulayarak, insanlığı otomatik işleyen bir makineye dönüştürmüştür.

Davranışlarımızı kendi özgür irademizle yaptığımızı mı düşünüyorsunuz? Ya da düşüncelerimiz bize mi ait? Hayır. Doğduğumuz an her şey bizim için seçilmişti zaten. Toplumun ve iktidarın yarattığı organizmalardan ibaretiz sadece.

İktidar özgür olduğumuza ve seçimlerimizi kendi özgür irademizle yaptığımıza o kadar inandırdı ki bizi, asıl olan, sahteleşmiş özgürlükten ibaretti. Modern çağın kurbanları olan biz insanlar, tekipleşmiş küçük makineciklerden ibaretiz.

Aslına bakılırsa her insan gökkuşağıdır. Tüm renkleri barındırır. Ne sadece siyah ne de sadece beyazdır. İktidarın çizdiği sınırın dışına çıkmaktan başka bir tabirle "öteki" olmaktan çekindiğimiz için iktidarın seçtiği renge bürünmekte buluyoruz çareyi. Kısacası kendimizi bulmaktan hayli uzağız.

Umarım yazımdan memnun kalmışsınızdır. Tekrar görüşene dek özgür kalın.

Anthony Burgess /Özgenlik Fetişi
Merhaba sevgili okuyucular! Bu kitabı okuyarak
düşüncelerinizi genişletmek ve fikirlerinizi
güçlendirmek için bu kitabı okuyun.
Kitap: Özgenlik Fetişi

NAZMİYE KIRIK
BARTIN SOSYOLOJİ
2018 MEZUNU

MAX WEBER'İ OKUMAK

Alman düşünür, sosyolog ve ekonomi politik uzmanı Max Weber.

Max weber, 1864 yılında Almanya'nın Erfurt kentinde dünyaya gelmiştir. Yedi çocuklu bir ailenin en büyük çocuğudur. Sosyolojiyi metodolojik olgunluğa ulaştıran yazar, siyaset sosyolojisi ve eğitim sosyolojisi alanında araştırmalar ile tanınmaktadır. Weber, babasının siyasi hayatını ailesine yansıtmasının etkisi altında büyümüştür, bu şekilde düşünce yapısı oluşmaya başlamıştır. 1882'de Heidelberg Üniversitesi'ne hukuk öğrencisi olarak girmiştir ve hukuk dersleri ile ekonomi, Orta Çağ Tarihi ve teoloji derslerine de katılmıştır. 1884 sonbaharında, babasının evine, Berlin Üniversitesi'ne çalışmak için girmiştir. Babasının evindeyken, stajyer avukat olmuş ve nihayetinde Berlin Üniversitesi'ne doçent olarak girmiştir. Kendini geliştirerek profesör unvanını almıştır. En önemli eserleri arasında "Protestan Ahlakı ve Kapitalizmin Ruhu" yer almaktadır. O hayattayken kitap olarak basılan tek eseridir. Weber, bu çalışmada Protestanlığın kapitalist kültürel gelişmeler açısından tarihsel önemini ortaya koymaktadır. Bu çalışması, Max Weber'in kendini tamamen sosyolog olarak gördüğü zamanın başlangıcıdır.

"KAZANMAK İNSAN YAŞAMININ AMACIDIR"

MAX WEBER

Max Weber, sosyolojinin bağımsız bir disiplin olarak gelişmesinde yapmış olduğu katkılardan dolayı sosyolojik düşünce tarihi içinde önemli bir yere sahiptir. Max Weber'e göre sosyolojinin konusu toplumsal eylemlerin incelenmesidir. Sosyoloji, toplumsal davranışları ve o davranışların anlamlarının analiz edilmesidir. Weber, çalışmalarında esas olarak bir rasyonelleşme teorisi sunar. Weber'in yorumlayıcı sosyolojik yaklaşımı, ideal tip yaklaşımı, rasyonelleşme, toplumsal sınıf, din ve kapitalizmin analizi sosyolojik teorinin gelişmesinde önemli katkılar sağlamıştır. Weber'e göre sosyolojinin çalışma nesnesi insan eylemi değil sadece içgüdüsel nitelik taşımayan toplumsal eylemlerdir. Sosyoloji, toplumsal eylemleri yorumlayarak anlayan ve kendi sebep ve sonuçları açısından açıklamak isteyen bir bilimdir. Weber, bürokrasinin de son derece etkili bir analizini yaparak günümüz toplumlarının kilit düşünürlerinden olmuştur. Daha çok birey ve kültür üzerine yoğunlaşmıştır. Max Weber, 14 Haziran 1902 yılında da zatürre hastalığına yakalanıp hayatını kaybetmiştir.

**KARDELEN ATABEY
BARTIN SOSYOLOJİ
2. SINIF ÖĞRENCİSİ**

COOPER'IN KISA YAŞAM ÖYKÜSÜ

Anna Julia Hayward Cooper, Amerikalı eğitimci, yazar, bilgin, sosyolog...

Bir köle olarak 1859'da Kuzey Carolina, Raleigh'de köle bir annenin ve aynı zamanda babası olarak kabul ettiği bir efendinin çocuğu olarak doğdu. Cooper 1863'te Özgürlük Bildirgesi'yle kölelikten azat edildi. Dokuz yaşında, Afro-Amerikalılara yönelik özgürleşmiş köleler için bir piskoposluk okulu olan St. Augustine's Normal and Collegiate Institute'de burs aldı ve bu okulda eğitimine başladı. St. Augustines'te geçirdiği süre zarfında liberal sanatlarla, matematik ve bilim gibi analitik disiplinlerle ilgilendi. 1881'de St. Augustines'ten ayrıldı ve lisans eğitimi için Oberlin College'da burslu olarak eğitim görmeye başladı. 1884 yılında lisans eğitimini tamamladı ve bunu yapan ilk Afro-Amerikalı kadınlardan biri oldu. Mezun olduktan sonra Ohio'daki Wilberforce Üniversitesi'nde kısa süre öğretmenlik yaptı. Ardından Oberlin Koleji'ne geri döndü ve 1887'de matematikte yüksek lisans derecesi aldı.

Cooper, 1892'de Washington DC'ye taşındı, burada Afro-Amerikan toplumunun çıkarlarını savunan Colourful Women's League adında bir kulüp kurdu. Aynı yıl en çok bilinen kitabı olan "Güneyden Bir Ses: Güneyden Siyah Bir Kadın" adlı bir kitabını tamamladı. Kitabın ana tezi siyah kadınların eğitimsel, ahlaki ve ruhsal ilerlemesinin tüm Afro-Amerikan toplumunun genel durumunu iyileştireceğiydi. Erkeklerin şiddet içeren doğalarının genellikle yüksek öğrenim hedeflerine ters düştüğünü ifade ederek kadın entelektüel yetiştirilmesinin önemli olduğundan söz etmiştir. İlk başlarda bu görüşü eleştirilse de daha sonra görüşleri, siyah feminizmi için önemli bir argüman olarak nitelendirildi. Cooper, diğer bazı yazılarında ise toplumsal eşitsizlik temasını sınıf ilişkilerine de yansıtmıştır. Modern toplumda kapitalistler ile emek arasındaki ilişkiyi, kent ve kırsal Amerika'da sınıf ve ırkın birbirine eklenmesini, Afrikalı Amerikalı nüfus içindeki ekonomik ayrımları ve statü ayrımlarını betimlenmiştir. Ayrıca Cooper, beyaz kadınlar ile erkekler ve Afrikalı Amerikalı kadınlar ile erkekler arasındaki toplumsal cinsiyet eşitsizliğini çözümleme gibi birçok konuyu ele almıştır.

Cooper, 1914'te Columbia Üniversitesi'nde doktora tezi için çalışmalara başlamıştır ve Paris Üniversitesi'nde devam ederek tamamlamıştır. Ve 1964 yılında 105 yaşında vefat etmiştir.

O sadece bir yazar, eğitimci, bilgin değildi aynı zamanda sosyal yorumcuydu. Chicago Dünya Fuarı'nda Dünya Temsilci Kadınlar Kongresi, Suffrage Kongresi, Pan-Afrika Konferansı gibi çeşitli konferanslara katıldı ve ırksal, cinsiyet eşitsizliği ve eğitimi üzerine konuşmalar yapmıştır.

ALİ KARAMAN
BARTIN SOSYOLOJİ
2020 MEZUNU

DOĞAL KAYNAK TÜKETİMİ VE ÇEVRE

Günümüzde dünyanın ve insanoğlunun yaşadığı en büyük sorunların başında çevrenin ve doğanın kirlenmesi gelmektedir. Bu gibi sorunların en temelinde ise insanoğlu rol almaktadır. İnsanlar yaşam mücadelesi verirken yapmış oldukları davranışlarla bilerek veya bilmeyerek doğal kaynaklara, diğer canlılara, çevreye ve kendilerine zarar verecek pek çok kirliliğe sebep olmuşlardır. Yaşadığımız dünyada ekosistem olarak adlandırdığımız bir denge sistemi bulunmaktadır. Bu sistemin verimli bir şekilde işlemesini sağlayan parçalar bulunur, her bir parçanın görevi ve işleyişi bulunmaktadır. Eğer ki bu parçalardan birine zarar gelirse ekosistemimiz yani denge sistemi sağlıklı bir şekilde çalışamaz ve görevlerini yerine getiremez.

Doğal kaynaklarımızın da insanoğlu tarafından bilinçsiz bir şekilde tüketilmesi, zarar verilmesi dünyadaki denge sisteminin bozulmasına neden olmaktadır. Hızlı nüfus artışı, kentleşme, sanayileşme, doğal kaynakların bilinçsizce kullanılması, turizm gibi birçok şey çevre sorunlarına neden olmaktadır. Bu gibi sorunlar denge sisteminin işleyişini bozmakla beraber yavaş yavaş dünyamızın sonunu hazırlamaktadır. Nüfus artışı demek tüketime olan ihtiyacın artması ve doğal kaynaklarımızın yetersiz kalması demektir. Kentleşmeyle beraber ise doğal alanlarımızın tahribi, erozyon gibi sorunlarla birlikte insanoğlunun sağlıklı yaşam alanlarını olumsuz etkilemektedir. Bunun gibi pek çok sorun denge sisteminin yavaş yavaş yok olmasının nedenidir.

Yaşadığımız dünyada eğitimin ne kadar önemli olduğunu görüyoruz. Çevredeki sorunlarla baş edebilmemiz için çevre eğitimi çok önemlidir. Çevre eğitimi, okul sıralarından okul dışına kadar uzanmalı ve insanoğlunun daha çok bilinçli hale gelmesi için çabalanmalıdır.

Eğer sağlıklı, huzurlu, sorunsuz bir çevre istiyorsak kurallara uymalı ve hiçbir canlıya, çevreye, doğaya zarar vermemeli, tasarruflu olmalı ve bilinçli bir şekilde harcama yapmalıyız.

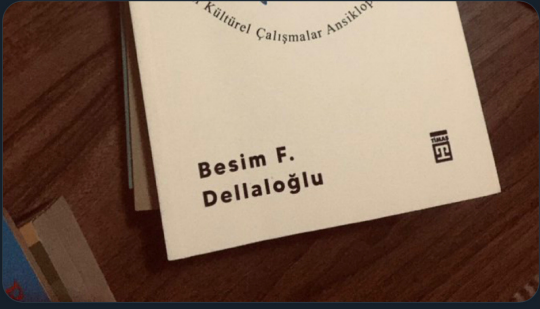
KARDELEN ATABEY
BARTIN SOSYOLOJİ
2. SINIF ÖĞRENCİSİ

↻ Besim F. Dellaloğlu Retweetledi

 Flâneur @f_flaneur · 4 g ...

"Entelektüel ile nevroz arasındaki ilişki tesadüfi değil, fonksiyoneldir. Koestler'in tabiriyle, nevroz entelektüelin meslek hastalığıdır. Dante'nin dediği gibi, cehennem bir yer olmaktan çok bir ruh halidir."

-Poetik ve Politik, s. 137, Besim F. Dellaloğlu

Besim F. Dellaloğlu ve Timaş Yayın Grubu ...

1 32 217

↻ Retweetlediklerin

 Kaan H. Ökten @Kaan_... · 26.12.2020 ...

Seni dinlemeyen birilerini ikna etmeyi başaramazsın, demiş Platon.
[Devlet, 327c]

İşitmek istemeyen kulaklara seslensen neye yarar?

22 248 2.034

↻ Retweetlediklerin

 Pelin Kesebir @PelinKese... · 8.10.2020 ...

Her birimizin gözlerinde genlerimizin, biyolojimizin, yetiştirilişimizin, kültürümüzün ve daha neler nelerin şekillendirdiği lensler var. O lensler bize her şeyi belli bir perspektiften gösteriyor. Onları çıkarıp atmak mümkün değil—ama gözümüzde olduklarını hep hatırlamak mümkün.

11 305 2.458

↻ Besim F. Dellaloğlu Retweetledi

 Mustafa Dönmez @M_s_t_f_... · 4 g ...

"İdeoloji, cenneti ve cehennemi bu dünyada olan bir 'din'dir."
•Besim F. Dellaloğlu

2 31

 Besim F. Dellaloğlu @bf... · 24.01.2021 ...

"Cahil" nitelmesi okuyazarlarda ciddi bir zihni tembelleğe yol açıyor. Teşhis ne kadar geniş ise ve ne kadar az tanımlanmışsa o kadar az anlamlıdır.

2 8 127

↻ Retweetlediklerin

 Umut Vera Tuna @Uvera... · 19.10.2020 ...

Dalai Lama'ya
"Sürgünde olmanıza rağmen hala nasıl gülüp mutlu olabiliyorsunuz?" diye soruyorlar.
Şöyle cevap veriyor:
"Değiştirmeye gücümün yetmediği durumlar için kaygılanmayı bıraktım."

17 275 1.454

↻ Levent Ünsaldı Retweetledi

 Heretik Yayıncılık @here... · 22.01.2021 ...

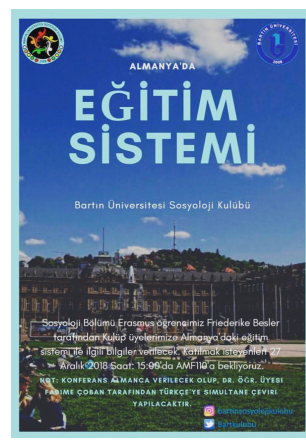
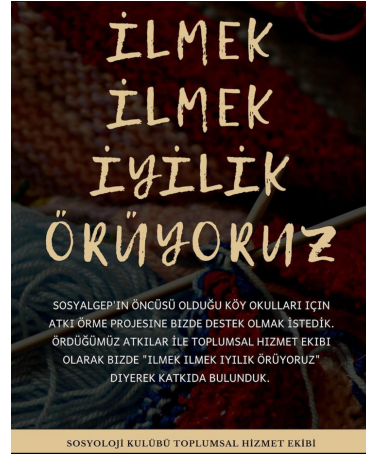
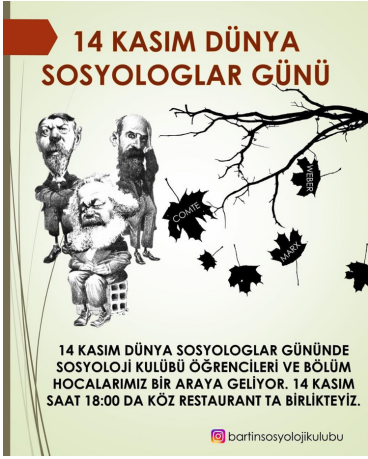

Şayet sosyoloğa düşen bir rol varsa,
o rol insanlara ders vermekten ziyade onlara
mücadelelerinde kullanabilecekleri birtakım
silahlar sağlamaktır.

1 13 173

Sosyoloji Kulübü, Sosyoloji Bölümü kurulduğundan beri aktif olarak etkinliklerini sürdürmektedir. Yüzlerce üyeye sahip olan Kulübümüz, bugüne kadar birçok etkinlik gerçekleştirmiştir. Kulübümüz, etkinliklerine 2021 Bahar Dönemi'nde de online olarak devam edecektir. Etkinliklerimizden bazı fotoğraflar:

 @bartinsosyolojikulubu

 @bartkulubu

 [HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/GROUPS/BSK.BARTIN](https://www.facebook.com/groups/BSK.BARTIN)